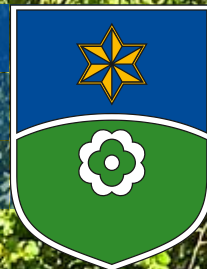

Naša občina

■ Glasilo Občine Mislinja ■ Številka 3 ■ September 2019 ■

Kazalo

Od kod prihajamo, kdo smo, kam gremo?	3
Dan zdravja v Mislinji	4
Leta, leta, ki minevajo ob spominu	5
Košnja pohorskih planj na star način	6
5. tradicionalni pohod v spomin na Franca Šilaka	8
Mislinjčani in Univerza za tretje življenjsko obdobje	8
Apnen'ca 2019, praznik Vaške skupnosti Dolič	9
Kunejev križ	10
Jajcemat z jajci srečnih kur v Mislinji	11
Lubadarji preplavili Mislinjo	12
Varna pot v šolo	13
Območje umirjenega prometa pri OŠ Mislinja	13
O življenju na Strmčnikovem in na pohorskih planjah	14
Vsak človek je citat svojih prednikov	16
Glasba pod krošnjami	18
Kozjak poje in igra 2019	19
Razvoj lastne mobilne in spletne aplikacije	21
Drožomanija z Anito Šumer	22
Lipa in lipov med	23
'Nes ti pa nimam kaj dat, šmorn ti bom spekla!	24
Novičke Sončnega škrata	26
BRSTičke	26
O kiču in drugih ljudeh	27
Delavnice o sladkorni bolezni v okviru CKZ	28
Možganska kap	29
Naša občanka Monika Bokan	30
Malo za hec	31
Planinarjenje po planinah in vrhovih v okolici Sarajeva	32
Planinska sekcija Pilates Dolič	34
Tekmovanje prvih posredovalcev v Predvoru	36
Državne prvakinja pionirke PGD Mislinja v gasilski orientaciji	37
Dobro jutro, Vietnam	37
Srebrna Mislinja	40
Judoistka Klara Brodej	42
Uspešna izvedba že 38. tekaške prireditve v Mislinji	43
Evinih skromnih in preprostih, a pestrih 91 let	44
Zlatomašnik Tone Krnc	45
Čestitamo novorojencem in njihovim staršem!	46
Utrinki	47
Prireditvenik september–december 2019	48

Številka 3
leto: september
2019

Kuža pazi
Foto: Tanja Anželak

Pozdrav jeseni
Foto: TD Mislinja

Obvestilo uredniškega odbora

Vsem, ki ste s prispevki sodelovali, se najlepše zahvaljujemo.

Prispevke s fotografijami, z navedbo avtorja in telefonsko številko za glasilo Naša občina sprejemamo v elektronski obliki na e-mail naslov nasaobcina@mislinja.si. Fotografije naj bodo priložene ločeno v formatu jpeg ali tiff. Rok za oddajo prispevkov za naslednjo številko glasila je **22. november 2019**. Načeloma objavljamo samo avtorske prispevke, ki še niso bili objavljeni v katerem drugem mediju. Pozivamo vsa društva in organizacije, da sproti pripravite in posredujete prispevke o vaših aktivnostih. Organizatorje prireditve vabimo, da nam sporočite kraj in čas dogodka, da ga bomo lahko uvrstili v naš Prireditvenik. Bralce pa vabimo, da se nam oglasijo s svojimi prispevki in komentarji.

Uredniški odbor si pridržuje pravico do spremembe naslova, izbire in krajšanja člankov in fotografij.

Glasilo Občine Mislinja izhaja 4 x letno in ga prejmejo brezplačno vsa gospodinjstva v občini.

Telefon: (02) 88 57 342

Telefaks: (02) 88 57 340

E-pošta: obcina@mislinja.si
www.mislinja.si

Izdajatelj: Občina Mislinja, Šolska cesta 34, 2382 Mislinja

Naslov uredništva: Šolska cesta 34, 2382 Mislinja

Elektronska pošta: nasaobcina@mislinja.si

Odgovorna urednica: Aleksandra Čas

Uredniški odbor: Mojca Bevcar, Aleksandra Čas, Zala Krajnc,
Žiga Šilak, Metka Vogrinec

Jezikovni pregled: Maja Martinc

Avtorji fotografij: avtorji člankov, arhiv Občine Mislinja,
arhivi društev

Oblikovanje in prelom: Modriš Anton Hozjan s. p.

Tisk: Eurograf d. o. o.

Naklada: 1600 izvodov

Glasilo je vpisano v razvid medijev pri Ministrstvu za kulturo Republike Slovenije pod zaporedno številko 362.

Za vsebino in točnost podatkov odgovarja avtor prispevka. Članki niso honorirani in ne odražajo nujno mnenja in stališča članov uredniškega odbora. Pred objavo v glasilo so vsi članki lektorirani.

ISSN 2232-3082

9 772232 308001

Od kod prihajamo, kdo smo, kam gremo?

Vprašanje, ki ga lahko umestimo v različne kontekste v vsakokratnem času in prostoru, je tudi dandanes še kako na mestu. Svoj prvi uvodnik naslavljam podobno kot je svojo tihomorsko sliko leta 1897 naslovil francoski slikar Paul Gauguin (1848–1903), saj se vsebine tokratne številke navezujejo tako na naše korenine in sedanjost kot tudi na prihodnost.

Omenjeno umetniško delo je bilo korak pred svojim časom, kar dokazuje že samo dejstvo, da so ga zavrnilo za razstavo v Pariškem salonu. S svojim izpovednim izročilom, ki seže preko slikarjeve izkušnje ene od njegovih življenjskih faz (obdobje na Tahitiju in Markeških otokih), odraža vprašanje človeške eksistence v vsakem času in prostoru. Kdo, pravzaprav, sploh smo, občanke in občani Mislinje? Smo ljudje, ki tukaj živimo od svojega rojstva, tisti, ki so sem prišli od nekod drugod, in tisti, ki še bodo tukaj živeli od svojega rojstva ali se sem priseljevali. Vedno znova in znova. O tem lepo priča prispevek o raziskovanju rodbine Oder, ki z zavzetostjo mlajših generacij odkriva svoje korenine in ohranja spomin na prednike. Ali še ena v vrsti edinstvenih pripovedi o življenju na planjah, tokrat o Strmčnikovih, pa tradicionalna prireditev o starem načinu košnje pohorskih planj ali tista iz doline o žganju apna, ki je prerasla v praznik Vaške skupnosti Dolič in z ohranjanjem znanja iz preteklosti doprinaša k njegovi vrednosti v sedanjosti. Pri tem je pomembno izpostaviti vse posameznike, ki z veliko dobre volje in samoiniciative pišejo zgodbe našega kraja. Saj to smo res samo

ljudje, kot je tokrat zapisala Naša Rozi, ljudje, ki imamo privilegij, kako se obnašati do soljudi in narave, kar nam kaže pot naprej v lepši jutri za nas in naše potomce.

Prednikom smo se v času letošnjega občinskega praznika posvetili z novo publikacijo, ki priča o življenju in delu v Mislinjskem jarku oz. Grabnu. Povod je bila raziskovalna naloga osmošolcev OŠ Mislinja iz leta 1992, ki so pod mentorstvom Marije Koprivnikar in podpora takratnega ravnatelja šole Toneta Gašperja prispevali velik delež k zgodovini svojega kraja, saj so med drugim ohranili zgodbe ljudi, ki jih danes ni več med nami in mlajši generaciji orisali način življenja v teh odročnih krajih, ki jih danes obiskujemo več ali manj zaradi rekreacije ali čistega zraka. Lepo število ljudi, ki je posprenilo in soustvarilo večer s predstavitev knjige Mislinjski jarek – »Grabn«, nekoč poln življenja, danes šumenja gozdov je le dokaz več, da znamo ceniti preteklost našega kraja in jo odgovorno prenašati na mlajše generacije. Naš kraj je tako prežet s pestrim zgodovinskim dogajanjem, da ga zlahka ponudimo kot del dolgoročne turistične strategije, posledično pa prispevamo k usmerjenemu delu na tem področju. Ve se, da je za prve korake potrebna velika mera drznosti in poguma ter ustrezna infrastruktura, kar pa ne pomeni zgolj brezhibno urejenih cestnih povezav, pač pa tudi nastanitvene kapacitete in ohranjanje ter revitalizacija obstoječe stavbne dediščine. Če se malo ozremo naokoli, zasledimo kar nekaj stavb, ki prelepe

v svojem času, preveč zapuščene samevajo v sedanjem. Namesto povsem novih, lahko z dolgoročno namembnostjo preuredimo in oživimo nekatere najstarejše ohranjene objekte, denimo stavbo nekdanje avtobusne postaje, z arhitekturno podobo iz časa avstro-ogrske monarhije, ki na dotični točki kar vpije k novi namembnosti. Že dr. Stanko Stoporko, katerega 25. obletnice smrti se spominjamo letošnjo jesen, je svoj čas z veliko drznosti, samoiniciative in pomoči posameznikov z željo za dobrobit vseh someščanov, ob bok svojemu poklicu, poskrbel, da so vse kasnejše generacije še danes deležne takratnih prizadevanj in odrekanj vseh, ki so poskrbeli za razvoj športnega življenja v našem kraju. Da znamo ceniti bogastvo domačega kraja in ga razdajati dalje, pa je potrebno kdaj pa kdaj pogledati tudi čez planke, saj le tako širimo svoja obzorja in zavedanje o lastni vrednosti. Rubrika Potujemo nas prestavi na drugi konec sveta in nam pokaže, kako znamo šele takrat, ko nam umanjka, ceniti vse dobrine, ki so pred tem na naši dlani. Pri

tem ne smemo pozabiti na lastno zdravje in zdravje vseh okoli nas, zato so tudi tokratni nasveti, kako prepoznati in ukrepati ob možganski kapi, še kako na mestu. Tudi tokrat se veselimo vseh novorojencev in tistih, ki praznujejo častitljive obletnice svojega življenja. Pričetku novega šolskega leta primerno pa se tudi tokrat v koticu za prometno varnost pozorno

posvečamo našim najmlajšim, ki se s pričetkom šolanja vključujejo tudi v vse večjo samostojnost v cestnem prometu. Zato nasvet o večji previdnosti vseh udeležencev v prometu do vseh najmlajših in tudi sicer ni nikoli odveč.

V imenu nove uredniške zasedbe želim, da bi, drage občanke in dragi občani, skupaj soustvarjali naš vsak dan, ne le s

številnimi utečenimi vsebinami, pač pa tudi sicer, z dobronamerno kritično presojo, saj smo krajani neke občine predvsem ljudje tukaj in zdaj, v vsej zavednosti, da s svojimi dejanji, takšnimi ali drugačnimi, zapuščamo sledi, zlasti svojim potomcem.

Vse dobro.

Aleksandra Čas

naša občina

Dan zdravja v Mislinji

Konec junija je bil v Mislinji v znamenju občinskega praznika. Pestro dogajanje, ki je potekalo pred PC Lopan, smo organizirale strokovne sodelavke Centra za krepitev zdravja (CKZ) Koroške in Občina Mislinja. K sodelovanju smo povabile različna društva, klube, odrede iz Mislinje, Mislinjske doline ter Koroške. Sodelovali so tudi gostinci iz Mislinje ter različni pridelovalci hrane. Dnevu zdravja sta se aktivno priključila NIJZ OE Ravne na Koroškem ter PU Celje.

Zanimiv konec tedna se je začel že v četrtek, 27. junija zjutraj, ko je potekala svečana otvoritev fizioterapije v Mislinji. Slovesnosti so se udeležili mislinjski župan Bojan Borovnik, direktorica Zdravstvenega doma SG Marjeta Vaupot ter drugi predstavniki in sodelavci, popestrili pa so jo s kulturnim programom.

Obiskovalci so se nato lahko udeležili različnih aktivnosti in delavnic pred PC Lopan. Študenti medicine so poskrbeli za predstavitve presegalnega programa SVIT

in radovedne mimoidoče povabili tudi na ogled velikega modela debelega črevesa. Svoje zdravstveno stanje so udeleženci lahko preverili z različnimi testiranjmi, ki so jih izvajale kolegice iz Strokovnega društva medicinskih sester, babic in zdravstvenih tehnikov Koroške, v popoldanskem času pa strokovne sodelavke CKZ-ja. Na voljo so jim bile meritve holesterola, krvnega sladkorja in krvnega tlaka. Po opravljenem 6-minutnem testu hoje so udeleženci prejeli tudi informacije o svoji telesni pripravljenosti. Za svoje dobro počutje so lahko mimoidoči poskrbeli ob predstavitvi GIO vadbe, v katero so bili vključeni vadeči iz Koronarnega kluba Mislinjske doline. Pri delavnici

nordijske hoje so se pohodniki seznanili z osnovami te hoje, zakaj uporabiti palice in katere so primerne. Kineziologinja je dan popestrila z vajami proti bolečinam v križu in za dobro držo. Organiziran je bil tudi pohod po »štrekni« s Planinskim društvom Mislinja. Vedoželjni obiskovalci so

prisluhnilo tudi poučnemu predavanju o različnih načinih prehranjevanja. Na stojnicah so kolegice iz OE NIJZ opozarjale na zaščito pred negativnimi vplivi sonca.

Četrtekovo dogajanje se je končalo s še eno odmevno prireditvijo – predajo avtomobila Mislinčan za prevoze starejših in gibalno oviranih oseb. Dogodek so pospremili tudi Majsterski, Tomaž Pačnik in skupina Aire flamenko s svojim energičnim plesnim nastopom.

Petkov dan smo otvorili aktivno, in sicer z jutranjim razgibavanjem. Obiskovalci so lahko nato ponovno prisluhnilo predavanju o različnih načinih prehranjevanja in se odločili za analizo telesne sestave s svetovanjem o primernem prehranjevanju in telesni

aktivnosti. Zjutraj so nas obiskali tudi otroci iz vrtca, ki so izvedli več o zdravi prehrani, s pomočjo strokovnih sodelavk CKZ-ja pa so si pripravili tudi zdrav prigrizek iz sadja in zelenjave. Kogice iz OE NIJZ so pripravile poligon za naše najmlajše udeležence. Odrasli so dopoldne v delavnici Sproščanje v naravi spoznali še osnovne značilnosti sproščanja in tri konkretne tehnike sproščanja. Preizkusili so se lahko tudi na poligonu z uporabo očal za simulacijo različnih stopenj opitosti, nato pa so obiskali kuhinjo na prostem z lokalnimi gostinci (Pizzerija Vagon, Gostilna Repolusk, Gostilna Slomškov dom), turističnim društvom, zeliščaricami in lokalnima pridelovalcema hrane (Kmetija Jakob, Franja

Skarlovnik). Na stojnici Društva kmetec Mislinjske doline pa smo se posladkali z domačimi dobrotami. V goste je prišla tudi Barbara Meža s svojimi izdelki Barbio's. Taborniki so naše najmlajše odpeljali na orientacijski pohod po Mislinji.

Dan zdravja je ob občinskem prazniku tako minil v sproščenem in veselem vzdušju, ki bo nam vsem ostal v lepem spominu. Ob tej priložnosti se zahvaljujem vsem, ki ste se odzvali našemu povabilu in poskrbeli za zelo pestro in raznoliko dogajanje.

Katarina Krenker, dipl. m. s.,
koordinatorka Programa
za krepitev zdravja,
Mojca Šipek, mag. psihologije

ZDRAVSTVENI DOM
SLOVENJ GRADEC

ZDRAVSTVENI DOM
DRAVOGRAD

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA ZDRAVJE

EVROPSKA UNIJA
EVROPSKI SKLAD
NALOŽBA V VAŠO PRIHODNOST

n a š a o b č i n a

Leta, leta, ki minevajo ob spominu

Zakaj pisati v spomin ob njegovi obletnici? Na spomeniku mu piše: »Smisel življenja bila je Mislinja, lepoto vasice je hvalil smeje ...« (Stana Arsovska)

Kar je zapisano, je res.

Njegovo prvo delovno mesto po študiju in praksi v mariborski bolnišnici mu je bilo dodeljeno v Mislinji. »Za dve leti boš zdravnik v tem kraju,« je bilo rečeno. Ostal je desetletja in za vedno. Ponosen je bil, da živi in dela na tem koščku Slovenije.

Jesen – čas občudovanja zorenja plodov, barvitosti narave – in čas, ko smo izgubili OČETA, kraj Mislinja in širša okolica pa svojega zdravnika dr. Stanka Stoporka. Mineva 25 let od trenutka, ko so mu poslednjič zapeli cerkveni zvonovi cerkve sv. Ilja.

Kot mlad zdravnik je pričel delati leta 1958 v prostorih Blazinškove hiše, ki je bila vse prej kot primerna za ambulantno. Vendar je prav tu oče pogнал korenine, ne le kot zdravnik, ampak tudi kot človek, ki je vzljubil preproste, pridne ljudi tega takrat narpornega sveta. Njegovih prvih 15 let so sestavljale klavrne poti, kolo vozi do hribovskih domačij po

Pohorju, Paki, Završah, Kozjaku in še širše po dolini. Dve do tri ure v eno smer, v snegu, ponoči ... Ni bilo domačije, ki je ne bi poznal. Po dolini pa včasih s kolesom in kasneje po slabih gozdnih cestah s prvim avtom. Ob tem je moral biti pozoren, da v njegovi torbi ni zmanjkalo sterilnih injekcij za naslednje paciente. To sterilizacijo je med kosilom

opravil kar doma, ker ga je v popoldanskem času čakala stalna pripravljenost.

Od kod njegova volja, energija, kondicija? Gotovo iz tega, da je bil predan in je dosledno izpolnjeval Hipokratovo zaprisego – biti v pomoč vsem, od ostarelih do dojenčkov. Ob tem se je izpopolnjeval in opravil še specializacijo družinskega zdravnika in specializacijo iz ginekologije. Nova ambulanta v Mislinji mu je prinesla neizmerno veselje, nov zagon za boljše delo in kasneje še pomoč dodatnega zdravnika.

Njegov prosti čas – ja, ga je imel. Bil je namenjen družini, kasneje vnukom, prijateljem in razvoju samega kraja. Bil je pobudnik in ustanovitelj Športnega društva Partizan v letu 1960. Brez telovadnice, brez igrišča in seveda brez denarja. Ob sebi je imel dobre prijatelje, ki so verjeli vanj – Fortin, Lekše, Nabernik, Golob, Blatnik ... Za takratnih 600 dinarjev je najel buldožer za prvo igrišče pod takrat OŠ Rada Iršiča. Že leta 1964 je bila otvoritev letega, vmes pa veliko, veliko prostovoljnega dela mnogih ljudi. Njegov cilj je bil dosežen – mlade ljudi zaposliti s športom – odbojko, nogometom, kasneje še s

kegljanjem in kmalu so prišli tudi prvi uspehi.

Temu je sledila izgradnja skakalnic in seveda vsa tekmovanja. Skakalni šport mu je bil nadvse ljub. S svojim zanosom je ustvaril, vzpodbujal razvoj različnih športnih panog, ki še danes delujejo. Le kaj bi si mislil, ko bi videl lep, velik nov objekt nove telovadnice danes? Obnovljene skakalnice?

Poleg tega je aktivno sodeloval v mnogih organizacijah v kraju, s prijatelji je v občasnih družbah rad zapel in zaplesal. Zanimala ga je zgodovinska preteklost in dogajanje v kraju.

Družinski prosti čas smo preživljali na morju, v planinah, na mnogih izletih in seveda ob vračanju v njegov rodni kraj, na obiske k sorodnikom.

Svoj dušni mir je našel ob urejanju znamk s celega sveta in stikih s svojimi filatelističnimi prijatelji po svetu.

Za vso svoje delo v službi je prejel številna priznanja medicinske stroke. S področja športa je prejel najvišje slovensko priznanje za športne delavce Bloudkovo priznanje, kasneje pa je postal še častni občan Občine Mislinja.

Tudi po 25 letih, odkar ga ni, nam je lahko vzor spoštovanja in

Sproščeni trenutki ob prebiranju novic

predanosti sočloveku, da znamo ceniti in ohranjati pridobitve novih objektov – telovadnice, mnogih igrišč, obnovljenih skakalnic, asfaltnih cest in drugih povezav, različnih objektov, ki služijo ljudem in nam danes lajšajo in lepšajo življenje.

Vsem, ki se ustavite ob njegovem grobu v spominu nanj, ljudem, ki me večkrat ustavijo in povedo kakšno zgodbo o stiku z njim, se iskreno zahvaljujem, da ga nosijo v trajnem spominu. Njih in nas je imel resnično rad, le na sebe je prevečkrat pozabil.

Hčerka Melita Rošer

naša občina

Košnja pohorskih planj na star način

Etnološko prireditev »Košnja pohorskih planj na star način« izvajamo na Rogli ob soorganizaciji KUD-a Vladko Mohorič iz Zreč. Pričnemo jutraj s prihodom koscev, ki pojejo stare pesmi na temo

košnje, v tradicionalnih starih oblačilih jih pričakajo grabljice s pušeljcem, ki ga zataknejo za klobuk svojega kosca. Gospodar košnje in gospodinja pozdravita delavce s šilcem »ta močnega«. Gospodar

razloži, kje in kako se bo kosilo in tudi ureže prvo red. Košnja se prične, hkrati pa tudi kuhanje »frouštika« na odprtem ognjišču. Po dobri uri košnje je zajtrk pripravljen. To so koruzni žganci,

**TURISTIČNA
ZVEZA
SLOVENIJE**

zabeljeni z »grumpi«, in vroče domače mleko. Gospodar pokliče kosce in grabljice k »froustiku«. Žgance in mleko ponudimo tudi gledalcem, mimoidočim ter tujim gostom, ki tačas letujejo na Rogli. Po zajtrku nadaljujemo s košnjo. Imamo tudi učitelja košnje, ki goste uči pravilno držati koso in seveda tudi kositi. Prireditev popestrimo s kulturnim programom in družabnimi igrami, popoldne pa naložimo seno na voz in ga odpeljemo s konjsko vprego.

V nedeljo, 4. avgusta 2019, smo to prireditev na Rogli izvedli že sedmič. Vreme nam je bilo naklonjeno, obiskovalcev je bilo veliko in razpoloženje koscev in grabljic veselo, kot se za takšno prireditev spodobi. Mnogo obiskovalcev je poskusilo naš »froustik« in mnogi so se preizkusili z učenjem košnje. Kulturni program so pripravile ljudske pevke Lastovke, pomerili smo se tudi v tekmovalnih igrah, s plesno muziko pa nas je ob likofu zabaval ansambel Navihanke.

Pozdrav jeseni

V mesecu septembru je Turistično društvo Mislinja, izvedlo že 23. »Pozdrav jeseni« na Foltanovi kmetiji nad Mislinjo. Dogajanje, ki je potekalo v nedeljo, 22. 9. 2019, smo pričeli z odprtjem razstave naj pridelkov letošnjega leta in nadaljevali s kulturnim programom in družabnimi

igrami, na stojnicah društev iz naše občine pa ni manjkalo jedi-če in pijače. Najmlajšim so bile namenjene delavnice ličkanja koruze s prikazom izdelovanja izdelkov iz »lupenja«. Program prireditve se je pričel že dva dni pred tem:

Petek, 20. 9. 2019: osnovnošolci so na kmetiji Foltan uredili razstavni prostor in ustvarjali na temo koruza, Vrtec Sončni škrt pa je imel na Foltanovi kmetiji delavnico ličkanja koruze in prikaz izdelave izdelkov iz koruznega »lupenja«.

Sobota, 21. 9. 2019: Planinsko društvo Mislinja je izvedlo planinski pohod do visoko ležečih kmetij in na Paški Kozjak.

Nedelja, 22. 9. 2019, od 9. do 18. ure, osrednja prireditev:

- odprtje razstave naj pridelkov, ocenjevanje naj aranžmajev in podelitev priznanj za leto 2019;
- priprava jedi na temo koruza (društva v občini in povabljeni gostje), degustacije;

- ocenjevanje izvirnih aranžmajev;
- tehtanje največjih pridelkov (buča, pesa, paradižnik, korenje, koruza, zelje ...);
- prodaja pridelkov in prehrambnih izdelkov na stojnicah (jogurti, siri, bučno olje, bučnice, kruh iz kmečke peči ...).

Družabne igre:

- metanje podkve v cilj;
- hoja s hoduljami;
- metanje žogic v cilj.

Kulturni del programa:

- nastop folklorne skupine »Završke dečve«;
- harmonikar na frajtonarici;
- razstava kmečkega orodja in naprav, ki so se nekoč uporabljale na kmetij Foltan – njihova zasebna zbirka;
- nastop ljudskih godcev in pevcev.

Drago Pogorevc,
predsednik TD Mislinja

5. tradicionalni pohod v spomin na Franca Šilaka

Kot že nekaj let zapored, je med poletjem v Občini Mislinja potekalo posebno spominsko obeležje. Na julijsko soboto se je na tradicionalni pohod v spomin na pokojnega župana Franca Šilaka zbralo okoli 100 pohodnikov. Letošnjega 5. tradicionalnega memoriala so se udeležili vsi, ki v mislih ohranjajo spomin nanj: družinski člani, sorodniki, prijatelji, sosedje, občani in občanke, predstavniki društev in vsi ostali, ki so želeli

počastiti spomin na pokojnega župana. Memorial je sicer zaznamovalo slabo vreme, ki pa ni ustavilo pohodnikov. Pot se je začela v Doliču, kjer so se pohodniki zbrali ob zgodnji uri, in se počasi nadaljevala proti Paškemu Kozjaku. Med potjo je bilo več postankov; pri partizanskih grobovih na domačiji Ramšak, domačem posestvu pokojnega župana pri Špeglu, na domačiji sedanjega

župana pri Štefanu in nazadnje na vrhu Paškega Kozjaka, kjer je potekala slavnostna maša in poklon pokojnemu na pokopališču. Iskrena zahvala za ohranjanje spomina in tega memoriala gre Občini Mislinja, KUD-u Paški Kozjak in Zvezi za ohranjanje vrednot NOB Dolič. Posebna zahvala pa je namenjena hmeljarskim starešinam, ki se tradicionalnega pohoda zvesto udeležujejo in se spominjajo Franca Šilaka. Pohod v spomin na pokojnega župana ostaja tradicija in bo organiziran tudi v prihodnjih letih.

naša občina

Mislinjčani in Univerza za tretje življenjsko obdobje

V Slovenj Gradcu v okviru MOCIS-a, Centra za izobraževanje odraslih, že šest let deluje Univerza za tretje življenjsko obdobje (v nadaljevanju U3ŽO). Vanjo se vključujemo starejši, željni dodatnih znanj in druženja, iz vseh koroških občin, tudi iz naše. Mislinjčanov je med člani 11 %.

U3ŽO ponuja pester izbor programov z namenom, da ne konkurira aktivnim društvom upokojencev. Zato med vsebinami izbira tiste, ki bi v občinskih mesecih imeli premajhno število udeležencev in bili zato težko izvedljivi. Mislinjčani se tako udeležujemo naslednjih programov:

Odkrivajmo lepote naše domovine (vođeno raziskovanje krajev na Koroškem in drugih krajih v Sloveniji), Likovno izražanje (omogoča izlivanje svojih občutij na platno), Umetnostna zgodovina (ponuja spoznavanje zgodovine, ki jih skrivajo umetnine), Čarobnost fotografije (spoznanje različnih

fotografskih tehnik pod strokovnim vodstvom) in Angleščina. Poleg navedenih programov U3ŽO ponuja še druge jezikovne programe (nemščina, francoščina, ruščina), Računalništvo (in rokovanje s pametnim telefonom), Ljubiteljsko ustvarjanje, R'cnije za preventivo, Kino ob kavi; naši člani pa se lahko tudi razgibajo v programih ZumbaGold in Joga v vsakdanjem življenju. Izpostavila bi še zanimiva Torkova predavanja z aktualnimi temami in Spoznavanje znanih osebnosti. V sklopu slednjega sem bila v preteklem študijskem letu osebno zelo navdušena nad Otom Vrhovnikom, ki nam je predstavil svojo glasbeno in karierno pot ter seveda čudovito poigravanje na saksofonih. Vsako leto imamo vsaj dve strokovni ekskurziji – tako smo spomladi obiskali našo zamejsko občino Globasnico, kjer nas je sprejel njihov župan, in si ogledali njihove posebnosti in znamenitosti.

Vodstvo U3ŽO sledi nameri, da ponudi programe, ki so zanimivi za člane. Zato tudi v strokovno-posvetovalni organ Programski

odbor vključuje člane iz različnih krajev. Tako sva v odboru tudi dva člana iz naše občine, ki si prizadevata za vključitev vsebin, ki bi bile zanimive za naše občane in jih v občini ni na voljo. Vsi člani odbora sodelujemo kot prostovoljci. Za mentorje posameznih programov so izbrani strokovnjaki, ki dobro poznajo vsebino in izobraževanje odraslih. Seveda pa takšen pristop pomeni tudi stroške, ki jih moramo kriti udeleženci programov. Še vedno pa so stroški, tudi zaradi prostovoljnega dela, nižji kot pri drugih ponudnikih.

Enako sodelujejo animatorji v študijskih skupinah – kot prostovoljci, med njimi tudi Mislinjčani. Animatorji so pomembna pomoč strokovnim mentorjem in skrbijo, da prenašajo želje in pobude članov skupin Programskemu odboru. Njihova zelo pomembna naloga je spodbujanje druženja v skupini. Tako člani posamezne skupine velikokrat podaljšamo druženje v neformalni obliki, kjer nadaljujemo debate, povezane s strokovno tematiko ali pa gradimo in krepimo nova prijateljstva. Vključitev v U3ŽO nam namreč

omogoča tudi spoznavanje s člani, ki imamo enake interese in na tej osnovi sklepanje novih zanimivih prijateljstev.

Sklenem lahko, da meni U3ŽO pomeni pridobitev dodatnih znanj, ki me zanimajo, pomembno popestritev preživljanja časa v tretjem življenjskem obdobju in sploh nenazadnje pridobitev novih zanimivih in dobrih prijateljstev. Še vedno pa mi ostane dovolj časa za aktivno delovanje na posameznih področjih v naši občini. Če koga zanima več, naj pobrska na internetu ali na FB za U3ŽO ali pa se oglasi na MOCIS-u v Slovenj Gradcu (Meškova 21).

Marica Rošker

naša občina

Apnen'ca 2019, praznik Vaške skupnosti Dolič

Kurjenje apnen'ce je del procesa pridobivanja naravnega žgane-ga apna, ki je bil v preteklosti v našem kraju zelo pogost vir zaslužka. Kulturno društvo Avgust Hribar Dolič je letos že 17. leto zapored organiziralo prikaz pridobivanja naravnega apna, katerega osrednji del je kurjenje apnen'ce.

Prireditve se je odvijala v dneh od 21. do 25. 8. na prireditvenem prostoru Apnen'ca za športnim domom v Doliču.

Kurjenje apnen'ce je hkrati tudi praznik Vaške skupnosti Dolič, saj pri organizaciji dogodkov pod okriljem VS Dolič sodelujejo vsa društva v kraju. Tako je tudi letos vse dni ob kurjenju potekal pester program, ki so ga pripravila društva. Z druženjem smo pričeli že v sredo, ko smo ob pripravljanju prireditvenega prostora apnen'co tudi zakurili. V četrtek je potekalo športno srečanje invalidov v organizaciji Društva invalidov Mislinja. Uradna otvoritev in kulturni program z brezplačno pogostitvijo za vse obiskovalce sta bila na sporedu v petek. Po končanem kulturnem programu nas je dolgo v noč zabaval ansambel Veseljaki.

Po kratki noči je planinska sekcija Pilates že zjutraj organizirala pohod po VS Dolič, vzporedno pa so imeli srečanje tudi člani DU Mislinja. Popoldne so prišli na vrsto vozniki motornih koles in koles z motorjem, saj je bilo letos premierno srečanje motoristov. Sobota je bila pestro obarvana, saj so nas zvečer člani planinske sekcije Pilates presenetili s stojnicami, kjer so predstavili domače dobrote, planinsko opremo, ročne izdelke ... Manjkale niso niti slastne palačinke.

V nedeljo je bil na sporedu zaključek večdnevne prireditve Apnen'ca. Že dopoldan so pod mentorstvom potekale Apnenčkove delavnice za najmlajše, kasneje pa smo prireditve zaključili s tradicionalnimi športno-zabavnimi vaškimi igrami. Društva so večdnevni program res zapolnila s pestrim dogajanjem, tako da se je prav gotovo za vsakega krajana našla kakšna aktivnost.

Kurjenje apnen'ce je za naš kraj in našo kulturo zelo pomemben dogodek, saj z izvajanjem projekta ohranjamo stik s preteklostjo, se urimo v veščinah dela naših prednikov in hkrati prenašamo znanje na mlajši rod. Apnen'ca ima zgodovinski pomen in je tudi nekakšen simbol kraja Dolič, niz

dogodkov ob večdnevnom kurjenju apnen'ce pa je z leti prešel tako rekoč v praznovanje praznika VS Dolič.

Organizacija večdnevne prireditve Apnen'ca seveda ni enostavna, saj je že pred samo prireditvijo ogromno dela in priprav. Potrebno je nabrati in pripeljati kamenje, pripraviti drva, naložiti apnen'co, pripraviti prireditveni prostor, kuriti ter kasneje vse pospraviti. Pogoji za organizacijo takšnega projekta so vedno težji, potrebno je veliko znanja in spretnosti, prostovoljnega, trdega dela in, nenazadnje, potrebna so tudi finančna sredstva.

Ob tej priložnosti se zahvaljujem vsem, ki ste sodelovali in pomagali, da sta praznik VS in prireditve Apnen'ca uspešno za nami. Zahvala gre tudi Občini Mislinja za finančno podporo, KD Avgust Hribar za organizacijo in izvedbo prireditve, vsem društvom v kraju za pester program in dežuranje ob ognju in tudi vam, drage obiskovalke, dragi obiskovalci, saj s tem pokažete, da cenite vložen trud.

Ob takšni ali morda še večji podpori si bomo vsekakor prizadevali, da bomo zakurili še mnogo apnen'c.

Roman Herlah,
predsednik VS Dolič

naša občina

Kunejev križ

Zgodovina Kunejevega križa

sega kar nekaj rodov nazaj, podatki o njem pa so znani le preko ustnega izročila. Viri pričajo, da je kmet, ki je nekoč živel na

Kunejevi kmetiji rad prestavljal mejnike. Nesrečna usoda je hotela, da se mu je glava obrnila nazaj. Zaobljubil se je, da če se mu stanje popravi, postavi križ. Res se je

tako zgodilo. Torej, to versko znamenje je na tem mestu že vrsto let, kar pa pomeni, da je »videlo« že veliko ljudi, živali, naravnih pojavov ... in kot je minljivo vse, je

pred približno dvema letoma podleglo toku časa.

S sodelovanjem krajanov Mislinje smo se odločili, da mu damo še eno priložnost in na tem mestu postavimo novega. Žalostno bi bilo, da bi ta markantni kraj šel v pozabo, saj ima zagotovo tudi širši pomen. Ljudje ga poznamo po imenu, velja tudi kot kažipot po Pohorju in kot vsako takšno božje znamenje opominja na vse križe in težave, ki nam jih daje življenje, obenem pa na pogled v svetlo prihodnost. Naj nas

ob tem vodi misel: »Pomagaj nositi križ drugim in lažje boš nosil svojega!«

Njegov blagoslov smo opravili 10. 8. 2019 z darovanjem svete maše gospoda župnika Tineta Tajnika, pevci farnega cerkvenega zbora in sodelovanjem župnije Šentilj pod Turjakom. Po končani maši smo se družili in obujali spomine ob dobri hrani in pijanci. Želimo si, da bi se še naprej radi ustavljali tukaj, poiskali svoj notranji mir, se izročili v božje varstvo in nadaljevali pot s še več blagoslova in sreče.

Jože Jeseničnik

n a š a o b č i n a

Jajcemat z jajci srečnih kur v Mislinji

Na kmetiji Črnavnik v Golavabuki se na 1 ha velikem ograjenem pašniku pase preko 600 kokoši. To so Francijeve srečne kokoši.

Franci Poklič z Legna pri Slovenj Gradcu se je po končanem študiju okoljevarstva odločil, da prevzame očetovo vulkanizersko delavnico na Legnu. S petdesetimi kokošmi je na domači kmetiji začel kot s hobijem, kmalu pa je zaradi velikega zanimanja svojo jato povečal na 300 rjavih kokoši nesnic. Njegov prvi jajcemat je bil preprost hladilnik s hranilnikom, kamor so prve stranke lahko hodile po jajca na dom,

ko je imel Franci delo v delavnici ali druge opravke. Kmalu je bilo povpraševanje vse večje in ker v obstoječem kurniku ni bilo prostora za povečanje jate, se je odločil, da najame večji hlev s pašniki v Golavabuki. Tam so s trdim delom hlev preuredili, da je bil primeren za rejo kokoši nesnic, 2 ha površin, namenjena paši, pa so razpolovili in ogradili 1 ha pašnikov, da se lahko kokoši prosto pasejo po pašniku. Kokoši dodatno krmijo z mešanico slovenskih žit, brez gensko spremenjenih organizmov, arom ali barvil. Z rastjo števila jajc je rastlo tudi število jajcematov v okolici njegovega doma. V Slovenj Gradcu so danes postavljeni že trije, sledil je jajcemat v Mislinji, zadnji pa jajcemat v naselju Javornik na Ravnah.

Jajca na jajcematih so vedno sveža in dostopna 24 ur na dan. Vsak dan se trudimo, da je pridelek karseda naraven in svež, to pa

nam omogoča pašnik, kjer imajo kokoši na voljo izpust od jutra do večera. Preko aplikacije na telefonu spremljamo prodajo in stanje v jajcematih in vemo, kam bo potrebno odpeljati v škatle zapakirana jajca. Nakup na jajcematu je zelo preprost: ko v režo vstavite kovance, izberete številko nivoja, v katerem so jajca, odprete vrata, jajca vzamete s poličke in vrata nato zaprete.

Ves svoj trud še vedno vlagamo v napredek, kako izboljšati pogoje za naše kokoši, da so jajca, ki vam jih ponudimo sveža in prvovrstna. Prvovrstna jajca pa nesejo le srečne – Francijeve kure.

Tadeja Mlinšek

Lubadarji preplavili Mislinjo

Ja, bila je prava mini invazija. Ampak v pozitivnem smislu. Dan, ko so po ulici Ob gozdu odmevali smeh, petje, otroški vzkliki veselja. Dan, ko se je zbrala vsa LUBADARSKA VAS. Končno.

Ideja, da bi priredili ulični piknik ulice Ob gozdu, je nastala že pred leti. V duhu dobrih med-sosedskih odnosov se sosedje med seboj velikokrat spontano družimo ob kavicah, se ohladimo ob toplih poletnih dnevih in okrepčamo, ko pozimi pridno »skidamo«. In na takšnih spontanah srečanjih je nastala tudi ideja za prvi pravi Lubadarski piknik. Piknik, na katerega bomo povabili družine, ki prebivajo Ob gozdu. Določili smo prvi datum. Pa smo ga predstavili. Določili smo drugega, spet ni šlo. 29. 6. 2019, ta bo pravi. Res je bil. t.i. ožji organizacijski tim (Mateja, Aleš, Sonja in Tatjana) je stvar vzel v svoje roke in tako se je

začela pisati še ena zelo lepa zgodba. Aleš je izdelal vabila, punce so jih osebno razdelile in sosede povabile na piknik. A takšnega odziva ni pričakoval nihče. Ko smo zbrali vse prijave in prešteli število, je bila številka naravnost nepričakovana. 97. Uf! Mi pa smo pričakovali 30–40 Lubadarjev. Ha, se bomo že znašli. S takšnimi srčnimi ljudmi in pridnimi rokami bomo kos tudi vsem organizacijskim in logističnim pomislekom.

Nastopila je nedelja in kmalu je ulica postala izredno živahna. Pod enim nadstreškom je nastal pravi »master chef« žar kotiček, pod drugim nadstreškom so pripravljali mize in klopi, pod tretjim hrano, teta Marica nas je že razvajala s svojimi dobrotami, slišal se je lajež Cofka, ki je veselo pozdravil vsakega, ki je prišel. In druženje se je začelo. Med seboj so se družile štiri generacije, ki

v spoštljivih in prijetnih odnosih sobivajo v naši čudoviti soseski. Prav tako so prišli tudi tisti, ki se v našo sosesko radi vračajo, pa tu ne prebivajo več stalno. Najmlajši udeleženec je bil star manj kot leto dni, najstarejša pa skoraj 90 let. Dan so popestrili zvoki citer, kitare, harmonike ter ubranega petja. Lubadarji, kot smo si nadeli ime zaradi tesne povezanosti z gozdom, smo še enkrat pokazali, da se znamo povezati, družiti in da si prizadevamo za dobre med-sosedske odnose, ki niso samoumevni. So izjemno pomembni in želimo jih negovati.

1. piknik Lubadarjev se je končal, a ni se končala naša želja po nadaljnjem druženju. Ob tem bi se rada vsem zahvalila za udeležbo in pomoč. Do naslednjega leta. Kajti še vedno drži rek: Vedno rabiš najprej soseda.

Lubadarka Petra Miklašič

kotiček za prometno varnost

Varna pot v šolo

skupaj z maskoto Kuža pazi na območju Mislinje in Doliča

Prvošolec z vstopom v šolo postane »pravi« udeleženec v cestnem prometu.

Ker je njihovo znanje na tem področju še bolj pomanjkljivo, je v sredo, 4. septembra, policist Matej Mori s Policijske postaje Slovenj Gradec, v sodelovanju z maskoto Kuža pazi, prvošolcem Osnovne šole Mislinja in učencem prvega in drugega razreda Podružnične osnovne šole Dolič, prikazal postopek pravilnega prečkanja ceste, predstavil varno pot v šolo, pravilno gibanje in obnašanje na pločniku ter

obrazložil prometno signalizacijo, s katero se srečujemo pešci.

Učenci so to nujno potrebno znanje za prihodnost seveda hitro usvojili, vendar bo za uspešno utrditve le-tega potrebna še vsakodnevna vaja.

Matej Mori – PP Slovenj Gradec

Foto: Tanja Anželak – PP Slovenj Gradec

kotiček za prometno varnost

Območje umirjenega prometa pri OŠ Mislinja

S pričetkom šolskega leta je obveljal nov prometni režim v okolici Osnovne šole Mislinja, o čemer priča tudi ustrezna prometna signalizacija. V skladu z Zakonom o pravilih cestnega prometa znak »območje umirjenega prometa« označuje mesto v naselju, v katerem imajo pešci prednost pred vozili in v katerem je dovoljena igra otrok, vozniki pa morajo voziti posebno previdno in s hitrostjo največ 10 km/h. Prav tako

je prepovedano parkiranje na območju umirjenega prometa, razen, kjer je to izrecno dovoljeno s predpisano prometno signalizacijo. Nova ureditev je omogočila, da lahko s soglasjem staršev prvošolci brez spremstva nadaljujejo pot do šolskih prostorov. To novo omejitev, pa tudi omejitev v coni 30 na cesti mimo šole, je potrebno in smiselno upoštevati, ne samo zaradi varnosti šolarjev, pač pa tudi zato, ker so že za majhne

prekoračitve predvidene visoke kazni in tudi ukrep prenehanja veljavnosti vozniškega dovoljenja.

Svet za preventivo in varnost v prometu

O življenju na Strmčnikovem in na pohorskih planjah

Anton Turičnik, gospodar na Strmčnikovem, in njegov nečak Jožef Mežnarc, ki svojemu stricu že vrsto let pomaga pri gospodarjenju na kmetiji, sta o življenju in delu na Strmčnikovem in na pohorskih planjah povedala veliko zanimivega. Hvaležen sem jima za njuno pripoved, ki vam jo zdaj v strnjeni obliki ponujam v branje.

Jožef Mežnarc, po domače Rekov Jožek, je bil rojen 11. 3. 1959 v bolnišnici v Slovenj Gradcu, živel pa je stalno na svojem domu, v Mali Mislinji 24, na kmetiji Rek. V osnovno šolo je hodil v Mislinjo, pozneje pa v strojno šolo RŠC v Velenju. Po poklicu je strojni ključavničar. Štiri leta je delal v Gorenju, potem 19 let na žagi v Mislinji in nazadnje v rudniku v Velenju kot vzdrževalec lesnoobdelovalnih strojev. Star je 60 let, sredi letošnjega leta pa se je upokojil. Jožefovo življenje in delo sta bila vedno zelo povezana s sosednjo kmetijo Strmčnik, kjer živi njegov stric Anton Turičnik. Jožef je aktiven tudi v društvih, ki so usmerjena v ohranjanje kulturne dediščine. Tako je eden od ustanoviteljev folklorne skupine Majsterski, ki uspešno nastopa že od leta 2001. Je tudi eden od pobudnikov ustanovitve strelskega društva, ki ohranja tradicijo streljanja z možnarji. Zaradi ohranjanja spomina na težke čase, ki jih je družina preživljala v drugi svetovni vojni, je tudi član Zveze borcev.

Anton Turičnik, je bil rojen 3. 6. 1932 na Strmčnikovem, Mala

Osem od enajstih Turičnikovih otrok, fotografirani 20.IX.1939 na Strmčnikovem pred marofom, ki še danes stoji. Od desne proti levi si sledijo: Vanč, Pepek, Ivanka, Francek, Micka, Tonč, Slavka in Pavlika. Na fotografiji manjka Vinko, ki je bil takrat star približno eno leto ter Štefka in Jožica, ki sta umrli. Danes živi samo še Tonč - Anton Turičnik.

Mislinja 38. Star je 87 let. Od leta 1960 je samostojno gospodaril na kmetiji. Kmetija Strmčnik je na južnem pobočju Pohorja na nadmorski višini 1065 metrov. Obsega stanovanjsko hišo in »marof«, kjer sta hlev za govedo, ovce in prašiče ter senik, ki obsega »guno«, »parno« in »peter«. Poleg sta še dve lopi. Prva je za vozove in orodje, druga pa za drva, prešo in žganjekuho, na podstrešju pa je bil prostor za otavo. Malo nižje od hiše, ob potoku, je bil še vodni mlin za žito. V družini je bilo 11 otrok. Zato so vsa zemljišča pri hiši orali in sejali krušna žita za hrano. Da so imeli dovolj krme za živino, so kosili tudi na planjah. Vedno so imeli krave in vole (en par volov, en par juncev) ter 20 do 50 ovc.

Strmčniki so kosili severno od Mrzlega studenca, preko slemen, na Ribniško stran, kjer se je reklo na Feferskem, ker se je tako pisal lastnik. Še danes tam kosijo manjšo površino, večinoma pa se je v povojnih letih zaraslo. Košnja na planjah se je pričela avgusta, ko so doma že vse drugo pospravili in uredili. Kosili so nepretrgoma vse lepe dni. Če se je zaradi vremena zavleklo, so kosili tudi septembra.

Za košnjo so imeli navadno po 10 koscev, ki jih niso plačevali, ampak so odslužili z delom. Tako so si med seboj vedno pomagali. Tisti, ki so prišli od daleč, so prišli že zvečer pred košnjo in prespali na seniku. Ob treh jutraj »so bica pripravili fruštik za vse«. Navadno koruzne ali ajdove žgance, zabeljene z ocvirki, zraven

pa kuhano kravje mleko ali belo kavo. Obvezno je bilo tudi žganje. Najkasneje ob štirih so kosci odšli na planino. Do Feferskega so hodili dobri dve uri. Kosci so imeli s seboj malico: suho meso, klobase, kruh, mošt.

Dopoldne so šle za njimi ženske, ki so z voli peljale »podela« ter na njih naloženo orodje, hrano in pijačo. Na planino so prišle okoli poldneva in takrat so imeli južino. Navadno je bila ovčja obara s kruhom ali žganci (vse so skuhalo doma in pripeljali na planino). Zato so pred košnjo vedno zaklali ovco in včasih še petelina ali kuro. Za košnjo so obvezno spekli tudi krofe in kak hlebec belega kruha. Do košnje je bilo pripravljeno tudi sveže borovničevo vino, ki so ga pripravili iz borovnic, ki so jih nabrali na domači »frati«. Za ta namen so imeli posebni 50-litrski sod, ki so ga pripeljali na »podelah«. Ženske so imele za pijačo v vodi kuhane suhe hruške, ki so bile zelo dobre. Po južini so šle ženske sušiti in grabiti seno. Ko je bilo suho, so ga šli vsi skupaj spravljati do »žlajfov«. Seno so zložili na večje smrekove veje in ga na roke ali pa z voli zvezli do slemena, kjer so ga zlagali na »žlajfe«. Na en dan košnje so naložili dvojne, če so imeli dovolj voznikov, tudi trojne »žlajfe«. Dolgi so bili 5 do 8 metrov. Krajše

Prevzemanje in nalaganje hlodovine. Ali kdo pozna koga na fotografiji?

so pripravili za mlade vole, junce, daljše pa za starejše in močnejše vole. Vsako sezono so s planine zvozili 18 do 20 »žlajfov«. Proti večeru so seno pripeljali domov in ga takoj zmetali na »guno«, tako da so bila »podela« prosta za naslednji dan. Ko je bilo seno pospravljeno, je bila večerja. Navadno ovčji golaž s kruhom ali žganci, ajdovi ali koruzni, obvezno tudi orehova ali rožičeva potica, tudi bel kruh. Po večerji se je ob glasu harmonike tudi zaplesalo. Nič čudnega, da so šli pozno spat. Najbolj zaspane kosce so bica drugo jutro kar z vodo budili.

Pri Strmčniku so kosili in spravljali seno s planine na opisani način do leta 1985. Takrat je Jožef že imel traktor, ki ga je kupil leta 1983, in je »žlajf« s planine odpeljal s traktorjem, saj niso imeli več volov. Takrat se je stricu Antonu zgodilo, da je pri košnji zlomil koso. Ker ni imel rezervne s seboj, je šel kar peš domov po drugo, se vrnil na planino in sta nadaljevala s košnjo. Kljub tej zamudi sta do večera nakosila in naložila za en »žlajf«.

Pogovor je potekal na Strmčnikovem, pri Antonu Turičniku doma. Anton je bil bolj redkobeseden, med pogovorom

pa je večkrat potrdil, da je bilo vse res tako, kot je Jožef povedal, in da se je tako delalo na planini od nekdaj, od kar pač pomni. Dodal je še to, da je bila malo naprej od njih še ena kmetija, Korbun po domače. Tam je gospodaril Paradiž, ki je bil sicer bolj slab gospodar, vendar zelo iznajdljiv. Ker pri hiši ni bilo vode, je naredil žago na vetrni pogon. Žal ni dolgo delovala, ker je nenadni vihar polomil vetrnice. Vodovod so si napeljali po svinčenih ceveh s Strmčnikove kmetije, kjer je bilo vode dovolj. Tudi to ni dolgo delovalo, saj so se mehke svinčene cevi kmalu pričele stiskati zaradi pritiska korenin in kamenja, tako da voda ni več tekla.

Anton Turičnik še s ponosom doda, da je bil njegov oče Jožef Turičnik zelo razgledan in

Anton Turičnik

Jožef Mežnarc

da je bil med ustanovitelji lovske družine. Bil je tudi uspešen sadjar in član sadjarskega društva v Mislinji, ki je bilo ustanovljeno leta 1935. Iz tistih časov imajo doma še hruško, zimsko moštnico, iz katere je Jožef Mežnarc iztisnil letno do 600 litrov odličnega soka. Iznajdljiv je bil očitno tudi Anton, saj je v prvih letih po

drugi svetovni vojni, ko so bile prepovedane zasebne žage, mehanizem prenesel s potoka na marof, ga predelal na pogon z dizelskim motorjem in skrivaj žagal naprej.

**Pripovedovalca: Jožef Mežnarc in
Anton Turičnik
Zapisovalec: Matjaž Jež**

mislinjske zgodbe

Vsak človek je citat svojih prednikov

(Ralph Waldo Emerson)

Raziskovanje preteklosti je kot odpiranje Kinder jajčka, nikoli ne veš, kaj te v njem čaka. Tako je bilo tudi z raziskovanjem naših prednikov. Hčerka Aleksandra je že pred dvema letoma začela z delom, zadnje leto pa sem se pridružila tudi jaz. Do vseh teh podatkov ne bi mogle brez Vide Oder, ki je kot živa enciklopedija pripovedovala o starih časih ter našla pomembne listine naših prednikov. Pomembni informatorji pa so bili tudi: Silva Sonjak, Jože Oder ml., Milan Kotnik, Jožek Gros in Slavka Mlinšek.

Zdaj vem, zakaj pravijo, da je pomembna pot in ne cilj. Pot raziskovanja naše preteklosti je bila polna presenečenj, odkritij, zmot in spet ponovnega raziskovanja. Osebe s fotografij so oživele, kot bi nam hotele povedati svojo zgodbo. Prej komaj poznani obrazi so

Franc

nam postali domači in predniki so postali del našega življenja. Obiskovali so nas v sanjah, o njih smo se pogovarjali, o njih smo nehalno razmišljali. Ko smo hodili po poteh, kjer so pred več kot 100 leti hodili tudi oni, in obiskali kraje, kjer so bile njihove domačije, se je v naša srca naselil mir. Čutili smo njihovo prisotnost, čutili smo povezanost s tem krajem.

Rozalija

Naši predniki niso le bled spomin, oni so tukaj, oni so del nas, v naših celicah. Prav gotovo smo od njih marsikaj podedovali; od pri-dnosti, varčnosti do trdne volje in zagnanosti.

Najstarejši zapisi iz zemljiške knjige z Odrovega, od koder izvirajo naši predniki, so iz leta 1825. Lastnik zemljišča na Odrovem (takrat Paka 23) je bil Mathius

Franc

Janez

Marija

Pavel

Urška

Anton

Jože st.

Vivodova hiša

Oder. Imel je 25 jarmov, predvidevamo, da so to goveda, po poklicu je bil vozač. Zemljo na Odrovem je nato kupil Perger, po 2. svetovni vojni pa je postala državna last. Tako je ostalo vse do danes.

Za nas pomemben prvi zapisani prednik pa je Martin Oder, ni pa znano, v kakšni povezavi je bil z Mathiusom. Po predvidevanjih bi Martin Oder lahko bil sin ali brat Mathiusa. Martin Oder je bil poročen s Heleno Klemenc.

Ko govorimo o naših prednikih, ne moremo mimo Jacoba Vivotha, ki je bil lastnik zemljišča Vivoth, leta 1826, Tolsti Vrh 38. Potomcev ni imel. Pomagala in stregla mu je Marija Pečnik mlajša (4. 4. 1846). Ko je postal Jakob Vivod že star in onemogel, ga je k sebi vzel Turjak. Zemlja, ki je bila last Jakoba Vivoda, je postala Turjakova, Marija pa je ostala v Vivodovi kajži kot podnajemnica.

Pa se preselimo na Grosovo, od koder izvira drugi del naših prednikov. Po pripovedovanju naj bi okoli leta 1800 iz Nemčije prišli trije bratje Gros in se naselili na Grosovem (Martin in Mathius Gros sta vpisana v zemljiško knjigo kot takratna lastnika, Tolsti vrh 19). Domačiji se še danes reče pri Grosu. Brat Andreas se je poročil z Ursulo Petschounig. Živel sta na Tolstem Vrh 22. Rodil se jima je sin Andreas Gros ml. (1840).

Na Odrovem se Martinu Odru in materi Heleni Klemenc rodi Franc Oder starejši in ta se je iz Pake 23 priženil k Mariji Pečnik mlajši (4. 4. 1846) na Tolsti Vrh 38. Franc Oder starejši in Marija Pečnik (poročena Oder) sta živel na Tolstem Vrh 38, kjer je prej živel Jakob Vivod. Predvidevamo, da so živel v tej hiši, ki še danes stoji na Vivodovem.

V zakonu se je Francu in Mariji rodilo 6 otrok na Tolstem Vrh 38: Franc ml. (1872–1969), Marija, Ana, Elizabeta, Frančiška in Jože.

Na drugem koncu Tolstega Vrha se Andreas Gros ml. (1840) poroči z Uršulo Sušec. Živel sta

na Tolstem Vrh 24, po predvidevanjih blizu Grosov. V zakonu so se jima rodili: Ivan, Alojzija, Antonija, Marija, Rok, Jernej in Rozalija (1879–1950). Slednja se preseli k Francu Odru ml. iz Tolstega Vrha 38, poročita se in preselita v majhno hišico, ki je stala na mestu stare Lekšunove hiše. Hiša in zemlja sta takrat pripadali Turjaku in leta 1891 je Marija Oder (Frančeva mama) od Mateja Orterja (Turjaka) to zemljo kupila.

Vida Oder - Lekšunova bica še vedno hrani originale te pogodbe. Napisana je z gotico v nemškem jeziku.

V zakonu se Francu Odru ml. in Rozaliji Oder (roj. Gros)

Družina Jožeta st. in Marije Oder (Pečnik) prva vrsta z leve proti desni: Urška, oče Jožef, Slavka, mama Marija, Marija, zadnja vrsta z leve proti desni: Ivan, Antonija, Jožef, Anica, Frančišek

rodijo otroci: Franc, Urška, Anton, Leopold, Jože st., Marija, Janez in Pavel.

Jože st. se poroči z Marijo Pečnik in preselita se v hišo na Tolsti Vrh 56 (danes 37). To zemljo sta leta 1927 od Matavžev kupila Franc Oder (Jožefov oče) in Rozalija (mama). Da sta jo lahko

kupila, sta vzela kredit, ki sta ga odplačevala kar 11 let. Obroke sta si zapisovala v poseben zvezek.

Marija in Jože st. sta imela 11 otrok, trije od njih so umrli.

Vsi otroci so se poročili in imeli potomce. In danes nas je že zelo veliko. Smo njihovi vnuki, pravnuki in celo že prapravnuki.

V nedeljo, 1. septembra 2019, smo pri Lekšunu imeli srečanje sorodnikov. Veliko se nas je zbralo, nekateri se med seboj sploh še nismo poznali. Zdaj vemo, kdo smo. Vemo, da imamo skupne korenine in da je v vsakem izmed nas delček drugega.

Jožica Ramšak

kult-ura

Glasba pod krošnjami

V ponedeljek, 24. junija, na predvečer državnega praznika in v počastitev občinskega praznika, smo v Mislinjskem pevskem društvu priredili že tretji, zdaj lahko že rečemo, tradicionalni večer, ki smo ga poimenovali Glasba pod krošnjami, v občinskem programu pa ga imenujemo tudi Kulturno rajanje.

Koncert pod krošnjami je odprla folklorna skupina Majsterski.

Za tako obeležitev občinskega praznika smo se odločili pred leti, tudi zato, da se vsaj enkrat letno, na skupni prireditvi, predstavijo vse sekcije društva in da tega ne naredimo v dvorani, na odru, pod žarometi, temveč v naravi, zvečer, v poltemi in v sproščenem vzdušju, ki ga, poleg naših pevcev in plesalcev, kreirajo tudi Mislinjčani, okoličani in gostje od drugod.

Letos smo se na ta večer pripravili na skupni vaji pri Špesu, ki je bila združena s piknikom. Zagodlo nam jo je vreme, lilo je kot iz škafo, a nam je prijazna gospodinja pripravila odlično pojedino, da grla niso bila suha smo poskrbeli kar sami. Oktet Dolič in Miklavževa družina se nista mogla udeležiti že vaj in podobno se je zgodilo tudi na koncertu. Tudi ženski

Klapa Šentilj je v Zoisovem parku pričarala nekaj dalmatinskega vzdušja.

pevski zbor še ni popoln, zato je sodeloval na vajah in pri skupni pesmi, samostojno pa se ta sekcija še ni predstavila.

Prostor v Zoisovem parku so uredila dekleta iz vokalne skupine Estrama. Ni ga krasila le barka, ki je ostala od koncerta ob 10-letnici Klape Šentilj, prostor je napolnila predvsem energija novonastale skupine

Kvintet Zven že 11. leto glasbeno bogati Mislinjsko dolino.

Dekleta iz vokalne skupine Estrama so ubrano zapela.

Ko so zapele vse sekcije Mislinjskega pevskega društva, so obiskovalci z veseljem pritegnili.

deklet in žena, ki jih z veliko entuziazma vodi Vladka. Svoje so dodali še papirnati galebi, številne sveče, omizje za pogostitev in številni poslušalci in gledalci, s katerimi smo potem še dolgo v noč prepevali, kaj prigriznili in tudi nazdravili. Res je bilo lepo!

Koncert je odprla folklorna skupina. Majsterski so že tako dolgo na sceni, da bi kdo rekel, da se jih je že naveličal. Na vsaki »pasji procesiji« že nastopajo, a so vedno neverjetno sveži, živahni, posebni in nikoli se jih ne naveličamo. Letos so postregli z dvema igrama, zanimivima za publiko, pa tudi za igralce, kar lahko potrdim tudi sam. Verjamem, da so se v starih časih znali prav dobro zabavati, tudi brez televizije, interneta in mobilnih telefonov.

Klupa Šentilj je bila, kot vedno, ubrana, poslušalci pa, kot vedno, navdušeni, čeprav sam ne morem čisto dojeti, kaj dela to dalmatinsko glasbo tako privlačno, da se nad njo navdušuje tako širok krog poslušalcev. A to ni bil večer za takšna vprašanja. Klupa je bila sproščena in nekateri poslušalci so ji zlahka pritegnili.

Kvintetu Zven v glasbenem smislu poveljuje Andreja in že ob lanske 10-letnici se je videlo, da

fantom to godi. Andreja je vodila moški del ekipe ob skupinskih pesmih na vajah, dekletom je poveljevala Vladka.

Estrama se je oglasila zborno, zato ni presenečenje, da se je že ob svojem tekmovalnem prvenstvu, spomladi, uvrstila na višjo raven tekmovanja.

Skupni nastop vseh sekcij, vseh fantov in deklet, mož in žena se je zlil z mrmranjem občinstva, šelestenjem mogočnih dreves v Zoisovem parku in mrakom, ki se je stemnil v noč. Prostor so razsvetljevale le sveče in naglavne baterijske svetilke, a se množica obiskovalcev, pevcev in plesalcev še dolgo ni razšla.

Bil sem ponosen na svoje društvo, na vse člane in članice, ponosen na številno publiko in na dejstvo, da nas v tem elektroniziranem svetu zna še kaj združevati, osrečevati in vznemirjati.

Naslednje leto bomo spet v parku in spet bomo peli in plesali pod krošnjami. In ko sem se prazničnega jutra zapeljal na prizorišče večernega koncerta, sem bil izpolnjen. Vse je bilo pospravljeno!

Janez Pušnik

kult-ura

Kozjak poje in igra 2019

Kulturno društvo Paški Kozjak je 24. 8. po nekajletnem premo-ru ponovno organiziralo prireditve »Kozjak poje in igra 2019«. Začetki prireditve segajo leta

nazaj, ko so domačini po vzoru zelo popularne oddaje iz tistega časa »Pokaži, kaj znaš« na planinskem domu na Paškem Kozjaku začeli s prireditvijo »Kozjak poje

in igra«. Prireditev je vrsto let potekala na planinskem domu in vključevala vse prebivalce s pogorja Kozjaka, da so pokazali takšne in drugačne talente. Na žalost

Ansambel Vikend je poskrbel za zabavo do ranih ur.

ČagaBoys so še dodatno razvnili množico obiskovalcev, ki je ni zmotilo slabo vreme.

je prireditev nekje na prestopu v novo tisočletje zamrla.

V letu 2015 pa so se v KUD Paški Kozjak odločili, da ponovno obudijo to tradicionalno prireditev. Pripravili so jo na novi lokaciji, na Špiku, ki je tudi stičišče občin Mislinja, Velenje, Dobrna in Vitanje, na območju katerih društvo deluje. V društvu poleg ohranjanja kulturne dediščine in prenašanja ljudskega izročila iz roda v rod skrbijo za kulturno udejstvovanje in druženje Kozjačanov iz vseh štirih občin.

Ker je bil »Kozjak poje in igra 2015« dobro obiskan, se je

podmladek KUD Paški Kozjak odločil, da letos ponovno organizira druženje in ga poimenuje kot tradicionalno. Kot se za tako priložnost spodobi, se je »Kozjak poje in igra 2019« začel s kozjaško himno, ki jo je zapel in zagrabil Kamšakov Stanko. Po himni so se zvrstili še ostali pevci in godci s širšega pogorja Kozjaka: Veseljaki s Kozjaka, Veseli vižarji, ŽePZ Korona, Luka in Nina Okrožnik ter Vika Golčer, Klapa Šentilj, Marjan s prijatelji, Petra in Veronika, MePZ Paka, Trio Dobrna, MPZ Adoramus, Kvartet LD Dolič, Ljudski pevci iz Vitanja

in Branko Verboten s prijatelji. Po nastopu okoliških pevcev in godcev je sledila zabava z ansamblom Vikend in trubači ČagaBoys, ki je kljub slabemu vremenu trajala vse do jutranjih ur. Na veliko navdušenje obiskovalcev člani KUD Paški Kozjak obljublajo, da bo prireditev ponovno postala tradicionalna.

Posnetek prireditve »Kozjak poje in igra 2019« si lahko ogledate na YouTube kanalu Občine Mislinja »Občina Mislinja - video«.

Mojca Bevcar

*Na Špiku je odmevala pesem pevcev in godcev z vseh strani Kozjaka.
Fotografije Aljaž Senič*

Razvoj lastne mobilne in spletne aplikacije

Komunala Slovenj Gradec

Število pametnih naprav iz dneva v dan narašča. Uporabniki se vedno bolj zatekajo k uporabi mobilnih in spletnih aplikacij, ki jim nudijo ustrezne informacije v istem hipu, ko jih potrebujejo. V podjetju se zavedamo, da je kakovostna in sodobna komunikacija z uporabniki ključnega pomena za uspešno tranzicijo podjetja v t. i. industrijo 4.0, ki prinaša dokončen prelom z analognimi poslovnimi praksami ter prehod v digitalno dobo. V podjetju zato vseskozi nadgrajujemo obstoječe sisteme ter samostojno razvijamo nove produkte na področju informacijske in komunikacijske tehnologije.

Za uporabnike smo razvili portal e-Storitve (<https://apps.komusg.si/eKomu>), ki jim brezplačno omogoča spremljanje vseh pogodbenih obveznosti, kot so: oddaja števnega stanja za obračun vode, plina in ogrevanja, pregled izstavljenih računov in plačil, vpogled v arhiv bremenitev in plačil, pregled porabe vode, plina ali ogrevanja na merilnem mestu, pregled delilnikov toplote in delitve po delilnikih, vpogled v tehnične podatke

Mobilna aplikacija Komunala Slovenj Gradec

merilnih mest ter oddajo reklamacije, naročila ali vprašanja.

Za prvo prijavo v sistem potrebujete zadnji račun, saj se prijavite tako, da za svoje uporabniško ime uporabite šifro kupca in pod geslo vpišete številko zadnjega prejetega računa za komunalne storitve (9-mestna številka). Priporočamo, da takoj po uspešni prvi prijavi spremenite podatke za vaš profil, vključno z geslom za dostop.

Mobilna aplikacija Komunala Slovenj Gradec

Za uporabnike smo razvili mobilno aplikacijo Komunala Slovenj Gradec, ki je brezplačno dostopna v trgovini Google Play. Z aplikacijo lahko dostopate do vseh aktualnih informacij, kot so obvestila in novice. Komunala je predstavljena po delovnih področjih, s kontaktnimi informacijami odgovornih oseb, sledijo pregledna navodila za ločevanje odpadkov, možnost naročanja na opomnike, prinesi-odnesi, seznam vseh lokacij ter prikaz poti preko navigacije Google. Aplikacija združuje tudi vse funkcionalnosti spletne aplikacije e-Storitve. Možni so pregled in spremljanje porabe vode, ogrevanja in plina, sporočanje stanja števca, vpogled v račune, pregled delilnikov toplote in ostale pogodbenne obveznosti ter spremljanje ažurnih obvestil in novic.

Mobilno aplikacijo smo nadgradili z novimi storitvami

Prijava v portal e-Storitve

in jo tako še približali uporabnikom: nadgradnja osmrtnic (lažje iskanje po arhivu, prižig virtualne sveče ter pisanje posvetil), iskanje pokojnikov po grobovih (slika groba, natančna lokacija, prikaz poti do pokopališča). Nazadnje smo aplikacijo nadgradili s funkcijo »Slikaj in sporoči«, s katero nas lahko na enostaven način obvestite o stanju na terenu.

Vse uporabnike vabimo, da si mobilno aplikacijo namestite na mobilne naprave, saj je aplikacija brezplačna, sodobna in predstavlja koristen pripomoček uporabnikom.

Namestitev mobilne aplikacije Komunala Slovenj Gradec

Odprite aplikacijo Trgovina Google Play (opomba: odprete lahko tudi play.google.com), poiščite »Komunala Slovenj Gradec« ter aplikacijo namestite. Upoštevajte navodila na zaslonu za dokončanje prenosa aplikacije.

QR koda za prenos mobilne aplikacije Komunala Slovenj Gradec

Drožomanija z Anito Šumer

Prvo vseslovensko srečanje ljubiteljev peke z drožmi in drožastih dobrot

Drožomanija je zajela Slovenijo!

Maja letos je Anita Šumer, pekovska mojstrica iz Slovenj Gradca, v svojo Facebook skupino Drožomanija sprejela že 10.000. člana. Izjemna številka, ki si je ob ustanovitvi skupine pred dvema letoma ni upala niti zamisliti. Ponosna in vesela je, da nas je vse več, ki pečemo kruh in druge dobrote z drožmi ter uživamo boljši in zdravju prijaznejši kruh.

Za vse ljubitelje peke z drožmi Anita prav v Mislinji pripravlja prvi in edinstven dogodek – Drožomanijo z Anito Šumer. Dogodek bo na Koroškem, zibelki naših drožastih dobrot, v oktobru, ko praznujemo tudi svetovni dan hrane. Na njem bo gostila 25 ponudnikov izdelkov in pripomočkov, ki so nepogrešljivi pri peki z drožmi, ter ugledne domače in tuje predavatelje. Brigita Rajšter iz Koroškega pokrajinskega muzeja bo spregovorila o rženem kruhu. Posebni gost dogodka bo Karl de Smedt, glavni knjižničar in skrbnik prve knjižnice droži na svetu, ki se nahaja v Belgiji. Ob tej priložnosti mu bo predala svoje droži z imenom Rudl, da jih skrbno shrani v njihovi knjižnici.

To je posebna čast za Anito in za Slovenijo!

Prireditve bo tudi dobrodelna – deklici Lizi bomo izročili sredstva od prodaje tretjega natisa Anitine knjige Drožomanija. Ta je bila prodana v več kot 3200 izvodih, v začetku oktobra izide

v Nemčiji, še letos jeseni bo izšla na Hrvaškem. Knjiga je julija na Kitajskem prejela kar dve nagradi v dveh kategorijah: Zbiranju dobrodelnih sredstev (Evropa) in kategoriji Kruh ter tako postala najboljša knjiga o kruhu za leto 2019.

Vsem obiskovalcem Drožomanije bo Anita ves dan na voljo z nasveti za boljšo peko z drožmi, prikazala bo nekaj načinov krašenja kruha in podpisovala knjižno uspešnico. Za vse obiskovalce pripravlja pokušino drožastih dobrot, obiskovalcem bo na voljo topla malica povsem v stilu drožomanije. Skratka, zanimivo in razgibano dogajanje za vse okuse in starosti.

Na dogodku bomo sodelovali tudi domačini. Pri organizaciji dogodka sodeluje Saša Djura Jelenko. V veliki dvorani PTC Lopen, kjer bo potekalo srečanje, se bo predstavilo Turistično društvo Mislinja, saj se bo Anita predstavila na prireditvi Pozdrav jeseni. Fanika Jeromel in Kika

Kolar iz Društva narava Pohorja bosta okrasili oder velike dvorane, Franja Skarlovnik bo ponujala mlečne izdelke z njihovimi kmetije. Učenci Osnovne šole Mislinja bodo na temo Kruh je ljubezen ustvarjali na likovnem in literarnem natečaju, izbrana dela bodo na ogled na sami prireditvi.

Spremljajte FB-stran Anite Šumer, kjer bo objavljeno, kako pridete do popusta za malico, brezplačnega namaza Tereza's Choice za prvih 300 obiskovalcev, brezplačne brošure z recepti in predstavitev dogodka ter glavne nagrade: boom vikend paketa na Kopah za 2 osebi, ki ga prispeva Vabo d. o. o.

Se vidimo 12. 10. 2019 med 10. in 16. uro, da se področimo na Drožomaniji!

Anita Šumer, Barbara Remec,
Saša Djura Jelenko

izobraževanje

Lipa in lipov med

Vonj cvetoče lipe je eden izmed najlepših. Spominja na prve polezne dni, ko po naši krajini zadišijo lipe in lipovci. Skoraj ni vasi v Sloveniji, kjer se na vaškem trgu ne bohoti vsaj ena lipa, simbol slovenstva. S svojo mogočno krošnjo daje odlično senco, v času cvetenja pa nudi prijeten vonj in pašo čebelam.

Lipa v simboliki

Že v antiki je starim Grkom in Rimljanom lipa simbolizirala prijateljstvo ter nežno zvesto ljubezen. Zakaj tudi ne, že sami listi lipe so srčaste oblike. Tudi v slovensko zavest je simbolni pomen lipe močno zasidran. Povezana je z različnimi običaji, šegami in navadami ter vaškim družabnim in političnim življenjem. Lipa je bila spoštovano drevo med kmeti, meščani in plemiči. Pod senčnimi krošnjami lip so bile pogosto

kamnite mize in klopi, priljubljena zbirališča vaških veljakov in vaške srenje nasploh. Tam so se zbirali, kramljali, tam se je jedlo, pilo, počivalo, igralo in veselilo. Tudi danes nas lahko lipa simbolično poveže v ključnih trenutkih. Tradicija sajenja lip se ohranja še danes, ne nazadnje tudi ob obiskih tujih državljanov, ki pogosto kje posadijo kakšno spominsko lipo.

Na dan razglasitve neodvisnosti Republike Slovenije so lipo zasadili na Trgu republike pred slovenskim parlamentom. Samostojnost Slovenije pa zaznamujejo tudi številne druge lipe, ki so bile takrat zasajene na vseh koncih Slovenije. Tudi ob protokolarnem središču na Brdu pri Kranju so člani vlade zasadili lipe. Najstarejše naj bi bile zasajene še v času turških vpadov, na krajih, kjer so bili Turki premagani ali

od koder so bili pregnani. Od lipovih drevoredov je najznamenitejši drevored »Napoleonove lipe« pred Logatcem ob državni cesti, ki je bila nekdaj glavna prometnica med Ljubljano in Trstom.

Lipo lahko zasadimo tudi ob rojstvu otroka. Lipa, ki raste skupaj z otrokom, je dragocen spomin na začetek novega življenja in predstavlja pomemben korak k sožitju med človekom in naravo.

Lipov med

V Sloveniji prevladujeta dve vrsti lip, lipa in lipovec. Lipa cveti junija ali na začetku julija, lipovec cveti dva tedna pozneje. Čebele na njih naberejo sladko medicino ali mano in nam proizvedejo lipov

Nasvet in namig za odlično kosilo

Marinirano pečeni piščančji fileji z omako in lipovim medom

Za 4 osebe:

- 700 g filejev piščanca

Marinada:

- 60 g lipovega medu
- 30 ml olja
- 30 ml vina ali sadnega soka (malinovega)
- stolčene ali grobo sesekljane brinove jagode, timijan, poper

»Steljica za pečenje« in nato priprava omake:

- 30 ml olja
- 30 g šalotke

- 50 g korenja
 - 40 g korenine peteršilja
 - 80 g jabolk
 - 1 strok česna
 - 200 ml fonda/osnove
- Začimbe: list lovorja, rožmarin, sol
- Za marinado zmešamo med, olje in začimbe. Premažemo fileje piščanca in jih v hladilniku v pokriti posodi mariniramo nekaj ur (brez soli).
 - V pekač zložimo očiščeno, olupljeno in drobno narezano šalotko, korenje, korenino peteršilja, jabolko, česen in začimbe ter fond.

- Na to pripravljeno »steljico« položimo marinirane piščančje fileje, ki smo jih posolili.
- Polijemo s segretim oljem.
- V pečici pečemo pol ure pri 180–200 °C.
- Prestavimo na toplo in tik pred serviranjem narežemo na manjše rezine.
- Omako pripravimo tako, da vse sestavine, na katerih so se spekli fileji piščanca, zmešamo, dodamo med in po okusu sok limone.

Več receptov z lipovim medom najdete na: http://www.czs.si/Admin/load.php?sif_ob=19&sif_file=objave_podrobno&sif_pament=10300

med, iz posušenega cvetja pa si lahko pripravimo tudi okusen lipov čaj.

Lipov med je svetlo rumene barve z zelenim odtenkom. Ima svež vonj po lipovem cvetju,

mentolu, limonini lupini. Lahko je nektarnega ali maninega izvora, zato ima značilnosti obeh; v primeru nektarnega izvora hitro kristalizira, sicer nekoliko počasneje. Ker ni presladek in ima

značilno osvežilno aromo, ga uporabimo tudi v kulinariki.

Mag. Andreja Kandolf Borovšak,
Javna svetovalna služba v
čebelarstvu, Čebelarska zveza
Slovenije

Mislinjska kuharija

'Nes ti pa nimam kaj dat, šmorn ti bom spekla!

Krompir¹

Okoli leta 1965 so v Mislinji in njeni okolici dobili novi dve sorti krompirja: sorto cvetnik, ki je bil bolj okrogel, jajčaste oblike in sorto igor s podolgovatimi ter ploščatimi gomolji. Ti dve sorti sta veljali za dobri vrsti krompirja. Do leta 1970 so sadili starejše sorte krompirja. Pri izbiri sort so dali prednost tistim, ki so bolj rodile. Prava imena sort krompirja so se pogosto pozabila, nadomestili so jih z domačim poimenovanjem po kakšni značilnosti, na primer barvi. Sivi krompir so imenovali krompir s sivim olupkom in vijoličastim mesom in podolgovate oblike. Beli krompir je bil krompir z belim mesom in je bil primeren za *restan* – pražen krompir ali *mrzlo* krompirjevo solato. Rdeči krompir je dobil ime po rdeči barvi olupka, imel pa je belo meso. Kot zanimivost so, na primer, stričev krompir imenovali krompir, za katerega so krompirjevo seme dobili od strica, ne glede na to, če je bil krompir bele barve z rdečimi očesi.

V času med drugo svetovno vojno je takratna nemška

Projekt Napišimo kuharsko knjigo skupaj je aktiven, vabimo vas, da se nam pridružite, saj smo odprti za vaše morebitne dopolnitve in vaše osebne izkušnje. Lahko se obrnete na kustosinjo Brigito Rajšter, v Koroškem pokrajinskem muzeju, Glavni trg 24, Slovenj Gradec, tel.: (02) 62 125 29 ali na e-naslov: brigita.rajster@kpm.si.

okupacijska oblast uvedla novo sorto krompirja. Spominjajo se imena akerzegen. Krompir je obilno rodil. Saj so, ko so ga kopali, nastajale 'bele' riže – vrste izkopanega krompirja na njivah. Vendar krompir, ki je bil *tovst* – debel in rumene barve, ni bil okusen, zato ga za prehrano ljudi je niso marali in so mu pravili svinjski krompir.

Splošno znano je bilo, da je krompir, pridelan na peščeni zemlji, naredil lepe gomolje in je bil zelo dober. Po okusu so prepoznali ali je rasel na peščeni ali kakšni drugi zemlji. T. i. mladega krompirja, se pravi še ne dozorelega, niso predčasno kopali. Šele, ko je krompir v avgustu začel dozorevati, so začeli jesti novega. Do takrat pa so pogosto, posebej tisti, ki so imeli dobre pogoje za njegovo skladiščenje, za prehrano uporabljali star krompir prejšnje letine. Splošno je veljalo, da je za

prehrano škoda kopati droben krompir preden dozori.

Krompir so skladiščili v kletih, običajno so ga pred skladiščenjem prebrali in ločili debel krompir od drobnega. Le-tega so skuhalili za svinjsko krmo. Jeseni praviloma niso prebirali semenskega krompirja za naslednjo letino, ampak so spomladi debel krompir, ki so ga nameravali saditi, *prirezovali*. Gomolj krompirja so, odvisno od velikosti in števila *ok*, narezali na več delov, tako da je vsako seme imelo več plitvih ali globokih *ok* – očes, iz katerih so pogonale *cime*. Iz izkušenj so vedeli, da je krompir po več letih zaporednega sajenja iste vrste slabše rodil, za primerjavo pa je lahko ista sorta posajena na drugi njivi bolje rodila. V navadi je bilo menjavanje krompirjevega semena. Seme so si izmenjevali med žlahto, sorodniki in sosedi. Hkrati so naredili tudi selekcijo sort. Vrste krompirja,

¹ Krompir lahko poleg koruze, fižola, paprike in buč štejemo med prve povrtnine, ki so potem, ko so jih pomorski raziskovalci v 16. stoletju in kasneje z ladjami pripeljali iz Južne Amerike, postale pomemben dejavnik prehranske globalizacije. Tako je danes krompir četrta najpomembnejša kulturna rastlina, ki jo pridelujemo na svetu in je sestavni del prehrane številnih kultur sveta. Krompir (*Solanum tuberosum*) je trajnica iz družine razhudnikovk. Beseda krompir izhaja iz nemškega izraza *grund Birne*, kar v prevodu pomeni talna hruška in se nanaša tako na užitne gomolje kot na celo rastlino. Na Slovenskem smo ga poznali že sredi 18. stoletja, ko ga je zaradi izboljševanja prehrane prebivalstva začela uvajati cesarica Marija Terezija. Trajalo je sto in več let, da so ga ljudje sprejeli kot vsakodnevno živilo in ga začeli pridelovati.

ki niso bile dobre za hrano ljudi, niso več sadili. Manj okusen krompir so porabili kot krmo za svinje.

V prehrani je krompir prisoten čez celo leto. Kot vsestransko živilo je v kuhinji uporaben za pripravo številnih jedi. Krompirjeve jedi so bile enostavne in hitro pripravljene.

Najbolj pogosto so pripravljali *zabelen* – zabeljen krompir, krompir v *režlah* – oblicah, zmečkan krompir, krompirjev *zos* ali krompirjevo župo.

V šali povedo, da so krompirjevo župo jedli v petek in svetek. Krompirjevo župo so pripravljali na več načinov. Olupljen krompir se lahko nareže na šnite – lističe, na kocke, na kose. Narezanega skuhamo v vodi in dodajo zeli *povojček*, bršljanasto grenkuljico, mor-da peteršilj ali žnitloh – drobnjak, eno ali drugo zelišče. Preprosto so kuhano juho zabelili z *grumpi* – ocvirki. Lahko pa so pripravili prežganje, tako da so na segrelih grumpih prepražili žlico moke, da se je spenila, samo malo zakipela. Krompirjevo župo so kuhali v jeseni, ko še ni bilo mesa. Kuhali so jo lahko tudi ob nedeljah, takrat so se gospodinje bolj potrudile, so jo *zaprenale* in dodale peteršilj. V različico navadne krompirjeve župe so lahko dodale *enprejn* – podmet s papriko.

Na rezine narezan krompir so skuhali skupaj z nekaj lističi žajblja, ščepcem cele kumine, naredili podmet in dodali kislo smetano.

Kosilo je bilo lahko samo krompirjeva župa in štrudelj ali krompirjeva župa in češpljevi *knedli*.

Postna krompirjeva župa

Krompir so skuhali v pol mleka in pol vode ter solili. Tako

kuhano postno juho so jedli na pepelnico in veliki petek.

Gobova župa

Za prvo poletno gobjo juho so skuhali prvi krompir z mladimi lisičkami in *cuker* – stročjim grahom, ki je dopolnil okus.

V sezoni so nabirali vseh vrst *mevlnov* – gobanov in manj lisičk. Gobovo župo s krompirjem so *zaprjajnali* s čebulnim prežganjem, ki so mu dodali malo rdeče mlete paprike. K juhi so ponudili *kipjene knedle* – vzhajane cmoke iz bele moke ali ajdove *kipjenke* – vzhajanje cmoke iz ajdove moke. Za *knedle* so zamesili gosto testo s *kvascem*, zmes vode in kvasa, testu so lahko dodali jajca, niso pa bila nujno potrebna. *Kipjeno* – vzhajano testo so oblikovali z žlico v *knedle* in jih skuhali v slanim kropu.

Gobova juha po receptu Mire Jeseničnik, p. d. Miklavževe.

2 l vode, 1/2-3/4 kg različnih gob, strok česna, 1 srednje debela čebula, 1/2 dcl maščobe, sol, poper, lovorov list, moka, majaron, peteršilj, kisla smetana, kis

Priprava jedi: gobe očistimo in jih narežemo na lističe. Če imamo več vrst gob, bo juha bolj okusna. V loncu na maščobi opražimo nasekljano čebulo in česen, da rahlo porumenita. Dodamo gobe in jih počasi pražimo še 15 min, zalijemo z vodo in dodamo začimbe. Kuhamo 30 min, juho zgostimo s podmetjo. Na koncu dodamo kislo smetano in zelen peteršilj. Juhe ne smemo več vreti. Okisamo po okusu.

Splošno velja, da je surov krompir neužit. Prav tako

zaradi strupene snovi, solanina, ne uživamo zelenega ali kalečega krompirja.

Krompirjev zos

Krompirjev *zos* so tako kot juho pripravljali na več načinov. Krompir so olupili in skuhane-ga dobro pretlačili, da so dobili gladek, tekoč krompirjev *zos* ter dodali prežganje, na maščobi so prepražili moko z malo mlete, rdeče paprike. Temu *zosu* so dodajali nariban hren, so pa tudi druge možnosti.

Če zmečkanemu krompirju dodajo mleko, dobijo pire, lahko tudi malo smetane. Kadar pa zmečkanemu krompirju dodajo prežganje s čebulo, lahko sezonsko dodajo naribane *murke* in kisajo, zraven ponudijo solato, če jedo meso.

Pečen krompir

Je bil specialiteta. Izbirali so bolj droben krompir, ga dali v *pratfon*, ga premešali in spekli v *voru* – pečici, pečen krompir z olupkom.

Za pripravo krompirja v *režlah* – oblicah, so izbrali bolj drobne-ga, ga prerezali na pol, da so imeli same krajčke. Krompir so solili in kuhali s kumino, zraven jedli *murke*, solato, čebulno solato, solato iz redkve, kislo zelje, kislo mleko. Spomladanska jed je bila krompir v *režlah* ter vodna kreša in *repne cime* skupaj v solati, zabeljeno z domačim sončničnim oljem in kisom.

Krompirjev kruh so pekli, kadar je začelo primanjkovati moke, v razmerju 1/3 kuhane-ga, zmečkanega krompirja in 2/3 moke. Tak kruh je bil bolj *pacast*. Zmečkanemu krompirju so lahko dodali tudi kuhane buče ter s to mešanico zamesili kruh. Pri krompirjevem kruhu se rad naredi špeh.

Zmečkanemu kuhanemu krompirju so dodali moko, jajca in

zgnatli krompirjevo testo za svaljke ali češpljeve *knedle*.

Olbič

Žgance s krompirjem imenujejo *olbič*. Kadar je začelo primanjkovati moke, so del nadomestili s krompirjem. *Olbič* je lahko samostojna jed, lahko pa je bil kot priloga na primer k *segedin* golažu ali paprikašu.

Po receptu Minke Koprivnikar, p. d. Adamove, olupljen krompir narežejo na *šnite* in ga skuhaajo. Na vroč kuhan krompir vsipljejo pšenično, lahko ostro ali krušno moko. Pokrijejo in 5 minut jed dušijo, potem naredijo po sredini luknjo in kuhajo še približno 15 minut. Maso zmešajo z žlico ali dvema masti, da se žganci lepo razdrobijo. Zabelijo jih z ocvirki in jedo iz

skupne skleda. *Olbič* so lahko tudi polili z vročim mlekom in v skledi zajemali žganke skupaj z mlekom.

Krompir za otroke

Majhnim otrokom so, ko so jim uvajali kuhano hrano, skuhal krompir, ga zmečkali in mu dodali nasekljane *repne cime*.

Čas je za krompir.

Brigita Rajšter,
Koroški pokrajinski muzej

m l a d . s i

Novičke Sončnega škrata

»Vse, kar moram vedeti o tem, kako je treba živeti, kaj je treba početi in kakšen moraš biti, sem se naučil že v vrtcu. Modrost me ni čakala na vrhu planine po dolgotrajnem vzponu šolanja, ampak v peskovniku na otroškem igrišču.«

Robert Fulghum

Vrtec Sončni škrat že nekaj let deluje na treh lokacijah. Poleg centralne enote, v kateri je šest oddelkov, delujemo še na Podružnični OŠ Dolič, kjer sta dva oddelka, ter oddelek najstarejših otrok v prostorih OŠ Mislinja. Skupaj je letos v vrtec vključenih 170 otrok, kar je največ doslej.

V prvi vrsti strokovne delavke stremimo k temu, da se otrok v vrtcu počuti sprejetega ter da mu je med nami lepo. Z načrtovanimi in nenačrtovanimi

dejavnostmi spoznavamo, raziskujemo, odkrivamo ter s tem pridobivamo na vseh področjih posameznika. Skupaj z otroki veliko pojemo, plešemo, ustvarjamo, se igramo. Ogromno časa preživimo na prostem, gibalne ure pa z veseljem izvajamo v dvorani PC Lopan ter v tem šolskem letu še v telovadnici OŠ Mislinja. Tekom leta veliko sodelujemo z različnimi skupnostmi. Odzovemo se na vabila različnih društev in posameznikov, vedno pa smo veseli, če nas kdo obišče ter se nam na svoj

način predstavi in s tem popestri naše življenje v vrtcu.

Kaj pa si o vrtcu mislijo naši najstarejši otroci?

N.: »Fajn je, ker se igramo.«

L.: »Rad se igram s prijatelji.«

J.: »Fajn je, ko se igram z Duplo kockami in lesenimi kockami.«

G.: »Rad gradim ograjo za dinosavre.«

G.: »Všeč mi je, ko plešemo in pravljice beremo.«

L.: »V vrtcu je ful fajn, ker imam prijatelje.«

Vzgojiteljica Špela Tovšak

m l a d . s i

BRSTičke

Zakorakali smo v novo šolsko leto. Pouk, kot že zadnjih nekaj let, poteka na dveh lokacijah v Mislinji in Doliču. Na centralni šoli je letos v 18 oddelkih 351

učencev na podružnični šoli pa v 3 oddelkih 44 učencev. V šolskem letu 2019/2020 nas čakajo nekatere novosti in projekti, ki vključujejo vse oddelke. Čeprav

v šolskem koledarju ni več obveznih delovnih sobot, bomo 24. 12. 2019, dan pred božičem, nadomestili 18. aprila, ko bomo izvedli dejavnost na temo zdravja. Prednostne naloge šole v šolskem letu 2019/20 so na učnem področju: digitalna pismenost, aktivnost učencev in formativno spremljanje učenčevega napredka, na vzgojnem pa spodbujanje strpnosti, spoštljivosti in prostovoljstva. Poleg obstoječih projektov

Fit4Kid, Zdrava šola in Šolski vrt, smo v tem šolskem letu na novo vključeni v dva mednarodna projekta ERASMUS+KA1 (Krepitev kvalitete poučevanja, digitalnih in jezikovnih kompetenc učencev in učiteljev) in ERASMUS+KA2 (Razvoj medkulturnosti ter ohranjanje svoje in spoznavanje tuje kulturne dediščine) ter dva državna projekta POGUM (Krepitev kompetenc podjetnosti in spodbujanje prožnega prehajanja med

izobraževanjem in okoljem) in PODJETNIŠTVO (Iskanje novih idej, oblikovanje poslovnih modelov in izdelava prototipov). Letos bomo ponovno organizirali novoletni bazar, v času katerega bomo zaključili z opazovanjem, raziskovanjem in ustvarjanjem izdelkov iz koruze, rastline našega vrta, zato 21. 11. 2019 vabljeni na koruzjado in bazar.

Meta Vogrinec

V ponedeljek, 2. 9., smo se po prekratkih počitnicah ponovno vrnili v šolske klopi. A za prvošolce je bil to prav poseben dan, saj so postali osnovnošolci. S starši so polni pričakovanj in z nasmehom na obrazu vstopali skozi velika vrata nove telovadnice.

Njihove razredničarke so jih lepo sprejele. Z zanimanjem so spremljali lutkovno predstavo o pikapolonci, ki ni znala prešteti svojih pik, a so ji nadobudni prvošolci skupaj s čebelo pomagali rešiti težavo. Zatem sta jih s spodbudnimi besedami pozdravila še ravnateljica in župan. O prometni varnosti pa sta jih podučila policist in predsednik SPV-ja. Za vsakega prvošolca je obvezna rumena rutica, ki voznike opozarja na prisotnost prvošolcev v prometu. Druženje se je sproščeno nadaljevalo s Plesno šolo Devžej. Najbolj pogumni so tudi zaplesali. Sledilo je spominsko darilo, ki ga je prejel vsak prvošolec, potem pa so z roko v roki brez staršev odkorakali z razredničarkami v svoje učilnice, kjer so se posladkali s torto. V razredih smo se jim pridružile tudi novinarke Brsta in Radia 1. V sproščenem klepetu so prav vsi povedali, da so veseli, da so že v »ta pravi šoli«. Imajo že nove prijateljice in prijatelje. Navdušeno so pokazali nove

šolske torbe, copate, peresnice ... Takrat nas je prešinilo. Naslednje šolsko leto bomo pa me začele svojo pot kot prvošolke. In sicer v srednji šoli. Veselje, negotovost ... novi obrazi, nova prijateljstva ...

Prvi šolski dan je za vsakega učenca nekaj posebnega, za prvošolce pa še toliko bolj, saj je okrog njih veliko novih obrazov ter novosti, ki bodo postale njihov vsakdan.

Šolske novinarke Neža, Ana in Nives

kolumna ona piše

O kiču in drugih ljudeh

Utihni o soncu, nočem misliti na neizogibno pogubo, je kričal tisti del zavesti, ki skrbi, da se ti ne

zmeša. Besede lahko izbiraš previdno, a vsi vemo, kaj delaš, in ko pametno kimaš – ja, ja, vem – in

v resnici ne veš in v resnici nihče zares ne ve ... Vse je obupno, naj nekdo nekaj stori.

Včasih moraš stopiti korak nazaj, da se stvari razjasnijo. Rože in morje in vreme so tu, da zapolnijo praznine in drugi ljudje so tu, da ustvarjajo nove. Kot tista o meteorologu, ki se je celo življenje učil jezika vetra, na koncu pa ugotovil, da je preslišal ljudi. Vsi so nič, dokler jih ne vidiš. Vsi so nič, dokler jih ne misliš.

Ni mogoče obstajati v prostoru, dokler si ne skreiraš prostora. Prvi korak: bodi, kar si, razen, če hočeš bližino, takrat bodi nekaj drugega. Kot amarilis sem krasna, a cvetim samo pozimi. Drugi korak: pozabi, da še vedno rasteš. Nekaj je narobe z mano in z vsemi okrog mene. Tretji korak: bodi zadnji človek, ki bi si ga želel spoznati. Ko bodo stvari razpadle, nihče ne bo pozoren.

Kvaliteten material za dober dan so izvrstna, čvrsta trupla, vložena v kis in reciklirane besede. Na kateri strani dežnika danes dežuje? V resnici šteje le, kolikšen

del življenja preživimo v čakanju na nekaj, česar smo lahko vredni. Kič.

Raje bi –

– nekaj poletnega, so šepetal ritmi bosse nove, ko je pripekalo sonce. Nekaj poletnega in lahkotnega, kot pleše tkanina starega zelenja okrog zagorelih gležnjev. Nekaj sanjavega kot pozibavanje nekje med oceanom, posutim z zvezdami, in njegovim odsevom na nebu, nekaj dišečega po pregretim skalovju, nekaj sladkega.

Reševanja planetov in duš niso za poletje, ko počivamo od samih sebe. Poletje je za limonado in sanje o tem, kdo bi bili, če bi verjeli vase.

Za ruševine realnosti, zapravljanje črnih in žalost; za zadeve, ki dajo na estetiko več kot na znolenje od sreče, je jesen. Ko listje menja barvo, se spomnimo, da je tudi človek prilagodljive narave, in ko se dan utaplja vse hitreje, jesen opozarja, da je mir ta, ki te straši.

Zato bo srce parajoč del polja vedno njegovo nespremenljivo dejstvo o minljivosti, ki užitku postavi pogoj. V varnosti sprenevedanja, da je sreča, ki jo tvoriš sam, nedotakljiva, so tako borovci in oceani in bossa nova naenkrat le laž o pripadanju. Vetra, trenutka, sebe. Sebi.

Sebstvo pa ni nekaj, kar bi zmoglo pripadati in podobno mu tudi nič samo ne pripada. Sebstvo se skriva nekje v neprijetnem delu sna, ki se ga zjutraj le bežno – a z gotovostjo – spomniš, in iz sezone v sezono mu je udobneje pod fasdami lastnih performansov.

Poletje ni za odkrivanje sebe, poletje je za to, da se potlačimo pod masko sebe na počitnicah. Poletje je za to, da se pripravimo na idejo, kdo bomo jeseni. Ker resnica o biti je preprosta in nevšečna: morda se obnašamo kot letni časi, ker se bojimo biti čeli.

Neža Oder

skrb zase

Delavnice o sladkorni bolezni v okviru CKZ

V letošnjem letu smo v Zdravstvenem domu Slovenj Gradec v okviru Centra za krepitev zdravja Koroška pričeli z delavnicami o sladkorni bolezni.

Te delavnice so Zvišan krvni sladkor, Sladkorna bolezen tip 2 in S sladkorno boleznijo skozi življenje. Prvi dve delavnici sta kratki in potekata kot enkratno srečanje, ki traja 90 minut.

V delavnico Zvišan krvni sladkor povabimo vse paciente, ki imajo diagnozo preddiabetesa,

ki zajema mejno bazalno glikemijo in/ali moteno toleranco za glukozo. V tej delavnici se udeleženci učijo o delovanju trebušne slinavke, o osnovnih dejstvih o sladkorni bolezni tipa 2 in o pomenu prehrane, gibanja in telesne teže.

Delavnica Sladkorna bolezen tip 2 je namenjena vsem pacientom, ki imajo diagnosticirano sladkorno bolezen in se zdravijo z dieto in/ali peroralnimi zdravili. Pacienti pridobijo

najpomembnejša znanja in praktične veščine o sladkorni bolezni tipa 2.

S sladkorno boleznijo skozi življenje je daljša delavnica, ki je sestavljena iz petih srečanj po 90 minut. V to delavnico so poleg diplomirane medicinske sestre vključeni še specialist družinske medicine, farmacevt in edukator iz bolnišnice. Ta delavnica je namenjena sladkornim bolnikom, ki se zdravijo v ambulantah družinske medicine. Udeleženci bodo

pridobili teoretična in praktična znanja o sladkorni bolezni tipa 2, večšine za postopno uvajanje sprememb v njihovo vsakdanje življenje ter dodatno pomoč strokovnega kadra pri sprejemanju bolezni.

Kako priti do nas? V naš Center za krepitev zdravja vas mora napotiti osebni zdravnik ali medicinska sestra iz ambulan-te družinske medicine. Za vse informacije pokličite na telefonski

številki centra: 02 88 57 967 ali 030 662 120 ali v vašo ambulanto izbranega osebnega zdravnika.

Katarina Krenker, dipl. m. s.
koordinatorka Programa
za krepitev zdravja

ZDRAVSTVENI DOM
SLOVENJ GRADEC

ZDRAVSTVENI DOM
DRAVOGRAD

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA ZDRAVJE

EVROPSKA UNIJA
EVROPSKI SKLAD
NALOŽBA V VAŠO PRIHODNOST

skrb zase

Možganska kap

Drage sokrajanke, dragi sokra- jani. Upam, da ste lepo preživeli poletje, vsak na sebi ljub način, predvsem pa upam, da vam je bilo zdravje naklonjeno in ste dobro prenašali vreme.

Tokrat pišem o zelo pomembni temi, in sicer o možganski kapi. Prepogosto se mi v službi dogaja, da ljudje z možgansko kapjo prepозno pridejo k zdravniku po pomoč.

Sprašujete se, kako je lahko prepozno? Od nastanka težav lahko po smernicah mine največ 4,5 ure, da lahko nastali strdek z zdravili 'raztopimo' in poskušamo izboljšati nevrološko stanje pacienta. Poudarek je na 'poskušamo', saj zagotovila namreč ni. V tem času moramo opraviti tudi vse preiskave. Več časa mine od dogodka, slabši so rezultati zdravljenja oz. lahko ima bolnik doživljenjske posledice.

Možganska kap je, na žalost, neredko stanje, s katerim se zdravniki srečujemo, in potemtaka lahko rečemo, da obstaja velika verjetnost, da se to lahko zgodi

nekomu od vaših bližnjih. In ravno vi ste tisti, ki jim lahko pomagate. Verjetno se sprašujete, kako jo sploh prepoznati in kdaj je smiselno klicati zdravniško pomoč. V pomoč naj vam bo beseda GROM.

G – govor (težave z govorom – nesmiseln, nerazločen, čuden)
R – roka (delna ali popolna ohromelost roke)
O – obraz (povešen ustni kot oz. asimetrija obraza)
M – minute

Kadar pri nekomu opazite, da je začel čudno govoriti oz. prenehal govoriti, da ima težave z gibanjem okončine, da ima čuden obraz ali povešen ustni kot, morate takoj poklicati 112. Povedati morate točen čas nastanka težav, če ga poznate. Pomembni podatki so tudi alergije bolnika, redna zdravila, ki jih jemlje, in bolezni, ki jih ima. Od dogodka dalje ne sme prejeti hrane in pijače. Pripravite njegovo zdravstveno kartico ter pretekle zdravstvene izvide.

Bolnika bodo odpeljali v bolnišnico, kjer ga čaka globinsko

slikanje glave (CT); glede na izvid bodo videli, ali gre za možgansko krvavitev ali strdek, ter se na podlagi stanja pacienta, slikovnih ter laboratorijskih preiskav odločili za ustrezno zdravljenje.

Posledice možganske kapi so zelo različne. Človek si lahko nevrološko dobro opomore, lahko postane odvisen od drugih, lahko pa tudi umre. Vse to pokaže čas in zdravniki v urgentnem centru vam ne moremo z gotovostjo povedati, kakšen bo razplet. Skupaj z vami upamo na najboljše, a obenem moramo biti pripravljeni na najslabše.

Kakor pri veliko boleznih, lahko tudi tu delujemo preventivno. Spremeniti moramo morebiten nezdrav življenjski stil, uživati zdravo hrano, biti aktivni,

prenehati kaditi, zmerno piti alkohol, skrbeti za urejen krvni tlak ter nižjo vrednost maščob v krvi.

Dragi moji, želim si, da bi se imeli toliko radi, da bi poskrbeli za svoje zdravje, kolikor je v vaši

moči. Če pa se srečate z možgansko kapjo, se spomnite kratice GROM in spomnite se, kako zelo pomemben je čas od začetka težav do zdravljenja. V kolikor boste ravnali po mojih nasvetih, ne boste

imeli občutka krivde, da je svojec za večno zaznamovan, ker ste čakali s klicem na 112.

Vse dobro.

Marjanca Matvoz, dr. med.
specializantka urgentne medicine

naša občanka

Monika Bokan

Sem ... Monika Bokan iz Gornjega Doliča.

S čim se poklicno ukvarjate?

Po poklicu sem diplomirana bibliotekarka in informatičarka, trenutno delam v knjižnici.

Od kod črpate moč/ideje za svoje delo?

Ideje in moč črpam najpogostejše iz knjig. Branje me sprošča in navdihuje zato sem prepričana, da sem izbrala pravi poklic. In pa seveda iz življenja samega, vsak dan je drugačen in to želim izkoristiti, kolikor se le da.

Na kaj ste v življenju najbolj ponosni?

Ponosna sem na svoje bližnje, ki mi vsakodnevno stojijo ob strani ter na svojo pozitivnost, skozi življenje želim iti nasmejana. Pa tudi na odločitve, ki jih sprejemam v življenju, bodisi dobre ali slabe, vsaka ima svojo zgodbo.

Kaj najraje počnete v prostem času?

Berem knjige, preživljam čas z družino, partnerjem in prijatelji, raziskujem koticke naše lepe Slovenije ter ustvarjam kreativne

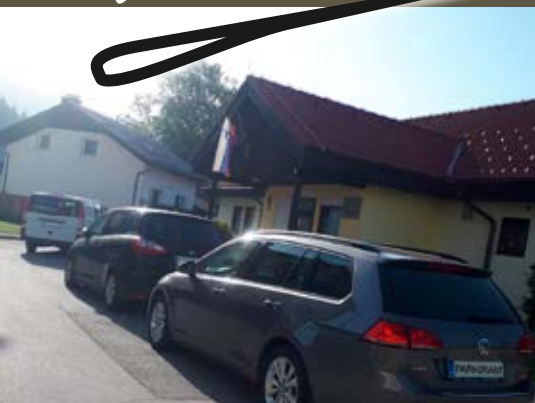

fotografije in vsebine za socialna omrežja, kot sta Instagram ter Facebook.

Vaš življenjski moto?

Delaj, kar te osrečuje in ne oziraj se na druge.

Bodička

Tokratna bodička se nanaša na neprimerno parkiranje avtomobilov tik pred vhodom v mislinjski vrtec. Vsi starši, ki ob jutranjih in popoldanskih urah vozijo otroke

v vrtec ali v šolo, se soočajo s parkiranjem avtomobilov na takšen ali drugačen način. Pred vrtcem v Mislinji je temu namenjenega dovolj prostora, pa vendar se vse prepogosto zgodi, da ti prostori ostajajo prazni, medtem ko se zapolnijo za to neprimerne površine. Vemo, da ura zjutraj prehitro beži, pa vendar je samo na nas samih, da avtomobil dostojno parkiramo na za to označeno parkirno mesto in otroka varno pospremimo. Preventivi v prometu dandanašnji namenjamo vse več pozornosti, k temu pa sodi tudi in predvsem obnašanje vsakega izmed

nas. S primernim parkiranjem na označenih mestih pred vrtcem v Mislinji prispevamo ne le k varnosti naših otrok, pač pa tudi k zglednemu ravnanju.

naša Rozika

Malo za hec

Da ne bo v tem mislinjskem 'cajtngu' vse tako resno napisano, smo ga malo 'pocukrali' še z našo Roziko, ki ima vedno kaj povedati, smešnega ali neumnega. Seveda se najdejo tudi take in taki, ki jim 'gre Rozika na bruhanje', pa kaj. Naj kar sami kaj napišejo, če zmorejo in upajo. Kajti kritik je lahko vsak.

Kljub vsemu se ima naša družina 'penzionistov' kar lepo. Noge so nas še nesle po hribčkih in dolinicah, pešpoteh naše prelepe Mislinjske doline. Vse naokrog gozdovi, vmes se vijejo ceste. Ja, še vedno imamo neokrnjeno naravo in čist zrak. Pri kakšnem kmetu so nas še pogostili s 'šnopčkom', kruhom, klobasami, 'grumpi', vinom ... Vse je seveda domače. Zmenili smo se, da jim pridemo pomagat grabit na travnik, ličkat koruzo. S seboj bomo prinesli dobro voljo in harmoniko.

Dopustovali smo seveda na naših terasah, vikendih in v zidanici. Veliko smo jedli, pili, peli in največ čvekali. In tako se je odvijal naš 'čvek party', moški so pekli zunaj in me smo jim seveda prisluškovali, da nam ne bi kaj ušlo ...

»Nekje sem bral, da je v Mislinji že več kot 5000 prebivalcev, od tega jih je več kot polovica žensk.«

»A veš, da je res. Jaz vidim več žensk kot moških, kamorkoli pogledam same babe, pa še te stare.«

»Jaz pa same lepe in mlade srečam. Zadnjič se mi je ona natakara tako lepo nasmejala, ko sem šel na pivo.«

»Ja, seveda, jaz sem se ti tudi tri dni smejal, ko sem te prvič videl.«

»Mene pa v trgovini na blagajni prijazno vpraša: 'Je to vse?' Ni, še vas bi vzel zraven ...«

»Frizerka me češe levo, pa desno, ni las za prečko ... 'A bi kar pobrila?' Bi jaz njo obril.«

»Na banko grem dvignit penzijo, se mi smehlja: 'A vse dam dol?' Ja, ja, dajte vse dol.«

»Mene v piceriji vpraša: 'Kako pico bi želeli?' Ja, tako vročo, lepo prosim.«

»Jaz tudi pri maši ne grem k spovedi, bi g. župnika še kap.«

»Ja, na pošti me opomni, da je znamka samolepljiva, je ni treba polizat.«

»V lekarni na glas razlaga: 'Tableto si dajte kar na jezik, pred spanjem pa se namažite s kremo proti hemoroidom.'«

»Zobozdravnica kima: 'Kar široko odprite usta.'«

»Zdravnica pokaže z roko: 'Kar slecite se in ulezite na posteljo.'«

»Vidiš, da je več žensk kot nas moških, na vsakem koraku te ena ogovarja ...«

»Zato pa so 'dedci' bolj resni: poštar s položnicami in 'priporokami' od Fursa, Dursa in sodnije, župniku moraš povedati svoje grehe, policaju pihati; komunala, elektro, RTV, telefonija ti so še posebej resni, te kar odklopijo; najbolj resen pa je pogrebnik: 'Želite krsto ali žaro?' Najboljše so žare: za Micko stekleno, je skozi okno rada gledala; za Lojzeta črno, je rad spal; za Jožeta rdečo, je za

kiklami rad letal; za Mirka zeleno, je 'jager' bil; za Pepija s šnopsom, ga je rad pil; za Rozo iz preje, je rada štrikala ...«

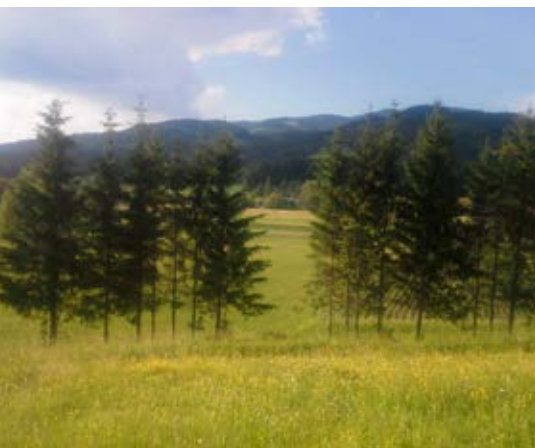
Naš ženski del se je v kuhinji krohotal, ko smo to poslušale, češ, o ti sivi lasje, ki zapuščajo nore glave. Pa so še kar nadaljevali:

»No, pa ta naš mislinjski 'cajtung', ko moja Roza 'v njega piše'. A ni fajn, kaj vse pišejo, pa se slikajo, kakšne športnike imamo, pa hribolazce, 'političarje', gasilce, kulturnike ...«

»No, eni pa lepo doma sedijo, vse te in še žlahto ter sosede obirajo, tretji pa se še za pisker zemlje tresejo.«

»Sem jih slišal od sosede, ko je ta tvoja Roza zadnjič pisala o naši družini, češ, kaj pa mene moja kar naprej masira, pa sem ji rekel, da tudi jaz njo rad masiram. Je tako glasno zakrakala, da sta jo še dve sosedi slišali, da smo stari pohotneži ... Sem jim rekel, da bom še katero od njih zmasiral, pa so kot furije zaloputnile svoja vrata. Naj Roza kar neha pisat 'v te cajtnge', nas metati faranom v zobe, saj 'itak' ne razumejo, kaj je složna družina prijateljev.«

Potem pa so 'bicike' takoj protestirale, da to pa že ne, da niso vsi farani v sorodu s stricem Dolgčasom in teto Favšijo. Tudi

mi smo prekinili s to zelo težko debato, raje smo pili in jedli naše dobrote ter se smejali našim smešnim prigodam. Kajti najboljše se je smejeti sam sebi, tako ne užališ nikogar.

Zadnjič sem po dolgem času šla v naš Lohan in me je skoraj kap, saj ga nikjer ni bilo. Namesto v prej vpadljivo modro-rdeče-rumeno stavbo sem debelo 'zija-la' v novo fasado. To je tako 'nobel' barva, elegantna, zanimiva in zelo siva, tako kot moji lasje. Vsaj tako barvo sem jaz videla, pa mi tudi že peša vid. No, v Mislinji imamo tudi novo telovadnico, ki je moderna, zakaj ne bi bil tak še Lohan.

Zelo pohvalno je, da smo v Mislinji dobili avto, s katerim

bodo starejšim občanom omogočali lažji in hitrejši dostop do zdravnika, pošte, trgovine ...

Skozi Mislinjo so speljani lepi pločniki, tako se lahko sprehajamo po njih in nemoteno 'zijamo' k sosedom. Seveda ni denarja za pločnik po Mislinjskem klancu, češ, saj lahko hodimo po kolesarski stezi. Res je, ampak je dlje in je odročna za vse tiste krajane, ki imajo hiše ob cesti.

Sploh zanimiv je kamnolom pod klancem. Menda ne smejo več minirati, zato pa vsak dan bližnji stanovci poslušajo kljuvanje stroja, sploh popoldan in med vikendom. Pač, vsakemu nekaj 'paše' ali ne: nekdo je alergičen na sosedovega psa, ki ves dan laja, drugi na mačke, ki tekajo po vrtovih, tretji na peteline, ki navsezgodaj kikirikajo, na mularijo, ki se vozi z motorji, na sosedo, ki glasno 'prдне' v bloku, na pač nekoga in nekaj, samo da se jezijo. Drugi so 'favš' sami sebi in se sami sebi smilijo, ko vidijo, da ima nekdo več materialnih dobrin. Tretji se z nikomer ne družijo in se za nikogar ne zanimajo. Sredi tega kaosa pa moramo ohraniti zdrav razum in se zavedati, da

živimo v neki skupnosti, da smo vsi krvavi pod kožo, se moramo prilagajati, razumeti in spoštovati med sabo. Vsi smo ljudje, v dobrem ali slabem. Tu živimo zdaj, v tem času, v tem trenutku, zato usmerimo svoj fokus življenja v dobroto in ljubezen, pomagajmo si med seboj, kajti vsako življenje se izteka.

Ko prebiram o zgodovini in življenju v Mislinji, se mi pred očmi zvrstijo ljudje, kleni Mislinjčani, in se zamislim, kdo je bolj siromašen; oni, ki so tudi živeli v pomanjkanju, ali mi, ki živimo z moderno tehnologijo. Vsak čas ima svoje prednosti in pomanjkljivosti, vendar v vsakem času so ljudje in smo ljudje, ki imamo privilegij, kako se obnašati do soljudi, do narave. In ta privilegij naj nam kaže pot naprej v lepši jutri za nas in naše potomce.

Jesen je tu v vsej svoji barvitosti, izkoristite lepe dneve za pohode, sprehode, naučite se lepote narave.

Ostanite zdravi, nasmejani, kjerkoli ste in še boste.

Vaša Rozi

Danica Tomis Obrul

društveno dejavni

Planinarjenje po planinah in vrhovih v okolici Sarajeva

V letošnjem planu aktivnosti našega društva smo si zadali tudi večdnevno planinarjenje po planinah in vrhovih v okolici Sarajeva. Planinski prijatelji našega vodnika Staneta iz planinskega društva Energoinvest in PSD Zlatni Ljiljan iz Sarajeva, so ga povabili oz. predlagali, da nam priskočijo na

pomoč pri izvedbi programa. Tako sta Stane in Peter pripravila program pohodov, planinski prijatelji iz BiH pa so priskočili na pomoč z nasveti glede nastanitve in pri vodenju na posameznih turah.

Med 10. in 17. avgustom je tako na odkrivanje planin in lepote narave tega dela Bosne in

Hercegovine krenilo 39 planincev. Prve štiri dni je bila naša baza v planinskem domu Vrela, blizu vasi Tušila, pod vznožjem Visočice. Lepo urejena kočica in prijazna gostiteljica Dado in Amra sta že na začetku poskrbele za dobro voljo med udeleženci. Polni elana smo se drugi dan

povzpeli na 2067 m visoko planino Bjelašnica, kjer so na 14. olimpijskih igrah v Sarajevu leta 1984 potekale moške alpske discipline. Po sestopu smo se zapeljali še do Igmana in si na Malem Polju ogledali olimpijske skakalnice in na Velikem Polju olimpijske tekaške steze. Žal so objekti in naprave v zelo klavrnem stanju.

Tretji dan je bil naš cilj Visočica. Planinska vodnika Braco in Husein ter prijatelja Zlata in Branko so nas vodili po brezpotjih te planine. Zanimiva planina s številnimi vrhovi, dolinami in pašniki. Tako smo videli več čred ovac in konjev. Povzpeli smo se na drugi najvišji vrh Visočice Vito (2060 m), Spijonik (1920 m), Đedelaš (1930 m) in Parić (1941 m). Ogledali smo si tudi staro pokopališče s »stečki«. Vodnik Braco, ki je med drugim živ leksikon, nam je predstavil te nenavadne nagrobne spomenike in zgodovino tega področja Bosne.

Četrty dan so nas prijatelji – planinski vodiči, popeljali na najvišji vrh Trebeviča, Sofa (1627 m). V času olimpijade so se na področju Trebeviča odvijala tekmovanja v bobu in sankanju. Naš rojak iz Zasavja je malo pod vrhom postavil dom, poimenovan po našem prvem dobitniku

Skupinski posnetek z oskrbnikoma, pred odhodom iz planinskega doma Vrelo.

zimske olimpijske medalje, Juretu Franku. Sam pohod je popestril Braco z različnimi informacijami o dogodkih iz zgodovine na tem prostoru.

Peti dan sta nam Braco in Branko predstavila Sarajevo. Ogledali smo si vrelo Bosne, centralne predele mesta Sarajevo ter še nekatere pomembne kulturne in zgodovinske objekte. Ogled pa smo zaključili na Baščaršiji na obvezni porciji »čevapov«, baklave, pite – bureka. Manjkali niso niti manjši nakupi. Kljub dežju smo se polni novih informacij napotili na našo drugo lokacijo, v hotel Damis na Palah, kjer je za naše

ugodje in razvajanje poskrbela vodja hotela Anđela.

Šesti dan smo osvojili najvišji vrh Jahorine – Ogorjelico (1916 m). Kljub bolj kislemu vremenu smo se do sitega najedli slastnih borovnic. Na smučiščih Jahorine so se leta 1984 odvijale ženske olimpijske alpske discipline. Med vračanjem v hotel smo obiskali še smučarski center Ravna planina. Z gondolo smo se povzpeli na vrh smučišča in si ogledali lepo urejeno jezero za kopanje in določene vodne športe.

Sedmi dan je bil namenjen pohodu na Romanijo z najvišjim vrhom Lupoglav (1652 m).

Pogled iz planine Visočica

Razgled iz vrha Jahorine.

Ta zgodovinsko znana planina nas je res očarala. Spotoma na vrh Djevojačke stijene smo se po zavarovani poti povzpeli še na Novakovo pečino na 1525 m. Ob vznožjih planine Jahorina in Romanija se zbirajo vode, ki potem tečejo skozi Sarajevo. Ta reka se imenuje Miljacka.

Kljub natrpanemu urniku pohodov nam je čas ob prijetnem vzdušju in spoznavanju novih planinskih prijateljev hitro minil.

Ob večerih smo se celo zavrtele ob glasbi, za katero je poskrbel Milan.

Čeprav je bila skupina zelo mešana, najmlajša udeleženka je imela 17 let, najstarejši udeleženec pa 69, smo se zelo dobro ujele. Redko se zgodi, da se vsi udeleženci 100% udeležijo vseh pohodov. Prav tako nam je v popolnosti uspelo izpeljati načrtan program brez poškodb in v veliko zadovoljstvo vseh udeležencev, tako s

samim programom kot tudi z namestitvijo in hrano. Opogumljeni z uspehom bomo tudi naslednje leto v enakem terminu pripravili potepanje po gorah sosednjih držav.

Še enkrat najlepša hvala Stanetu in Petru za vložen trud in pripravo tako zanimivega programa in brežhibno realizacijo aktivnega planinskega dopusta.

Ivan Arko

društveno dejavni

Planinska sekcija Pilates Dolič

Sveže jutro v poznem poletju.

Prosojna meglena tančica prekrija dolino. Poletje se počasi poslavlja in v deželo prihaja jesen. Kako čas hitro mineva. Misli odplavajo na začetek leta in premlevajo dogodke, ki so se odvijali vse do zdaj. Je bilo postorjeno vse, kar smo zapisali v program Planinske sekcije Dolič? V glavnem da, mi pravi notranji glas. A takoj za njim se oglasi tisti zoprni, ki vedno nerga in opominja, da vse pa le ni bilo tako, kot bi moralo biti. Res je, ne gre vedno vse po načrtih. Kar se je dalo, smo naredili. Ko pa je izvedba izletov še kako odvisna od vremenskega dogajanja, ki ponagaja ob nepravem času. Kljub pomanjkanju snega smo ujeli trenutke, ko smo uživali v zimski idili in opazovali pestrost narave. V dolini že pomlad, nekaj deset metrov višje pa še vztraja zima. Lepa je narava, le opazovati jo je potrebno z odprtimi očmi. No, pa saj niso bili samo izleti, me opomni notranji glas. Ja, tudi v društvu se je

veliko dogajalo. Kmalu po novem letu planinski ples, nato pa so stekle priprave za proslavo ob obletnici planinskega društva, pri katerih smo aktivno sodelovali. Kar 70 let je že minilo od ustanovitve PD Velenje. Ob tej priložnosti smo pripravili razne članke in zapiske, ki smo jih strnili in objavili v zborniku planinskega društva. Na dan ustanovitve društva je bila svečana skupščina s pestrim

kulturnim programom in podelitvijo priznanj članom društva. Za prizadevno in uspešno delo v društvu so priznanje prejeli tudi člani naše sekcije. Prav tako je za prizadevno delo v društvu in v domačem kraju priznanje dobila Planinska sekcija Pilates.

Kaj pa potem, me spet opomni glas. Ni časa za počitek. Nadaljujemo s pripravami na večdnevno planinarjenje po

hribih nad Makarsko. Konec maja gremo na Biokovo. Pripraviti program za sedem dni, za ves avto-bus planinskih navdušencev res ni kar tako.

In tako smo se v zgodnjem jutru konec maja polni pričakanj odpeljali novim dogodivščinam naproti. Malce nestrpni, kaj bo, saj vremenska napoved ni obetala najboljših pogojev za pohajkovanje po gorah. Prva dva dni smo izkoristili za ogled okolice in psihične priprave na podvige. Obiskali smo tudi Medžugorje. Tam izrečene prošnje za lepše vreme so bile uslišane. Naslednje dni smo dobro izkoristili in prehodili lep del prostranega Biokova. Ja, tudi ob morju so gore in te, ki smo jih obiskali, kar krepko prese-gajo višino tisoč metrov. Povzpeli smo se na najvišji vrh, 1762 m visoki Sveti Jure. Ker je le nekoliko preveč oddaljen od Makarske, smo se del poti peljali z lokalnim prevozom. Veliko vztrajnosti in kondicije je potrebno za vzpon, vendar se splača, saj se z vrhov odprejo čudoviti razgledi na širo obzorje. Med potjo so se odpirali pogledi na obalo in bližnje otoke. Občudovali smo različno planinsko cvetje, ki je ponekod ustvarjalo krasne cvetlične aranžmaje. Zaradi obilice dežja je bila vegetacija bujna. Doživeli in videli smo

veliko lepega. Veliko hribov in lepih koticov je ostalo še neodkritih, saj so dnevi kar prehitro minevali. Ostala je želja, da se še vrnemo. Je pa to hribovje drugačno od naših Alp. Tako smo se z veseljem vrnili in se v poletju podali osvajat naše vršace.

Bližal se je mesec avgust, ko vaška skupnost praznuje svoj praznik. Že nekaj let aktivno sodelujemo pri izvedbi programa. Planinska sekcija v sodelovanju z vaško skupnostjo organizira in izvede pohod po poteh vaške skupnosti. Veliko truda vložimo, da pripravimo pot, saj je že prej potrebno poiskati in prehoditi ustrezne gozdne ceste in poti. Kolikor je mogoče, hodimo po poteh, ki so jih uporabljali naši predniki, ko so morali po opravkih peš v dolino. Za izhodišče smo izbrali cerkvico sv. Marjete, ki stoji na meji med mislinjsko in vitanjsko občino. Da smo si prihranili pot po glavni cesti, so nam na pomoč priskočili fantje iz Gasilskega društva Dolič. S svojimi vozili so nas zapeljali do sv. Marjete. To je bilo posebno doživetje, saj se nas je večina z gasilskim avtom peljala prvič. V imenu vseh pohodnikov se gasilcem najlepše zahvaljujem.

Pri cerkvi nas je prijazno sprejela Agica Kotnik, ki skrbi za urejenost cerkve. Povedala nam je

nekaj zanimivosti o cerkvi in obnovitvenih delih, ki so potekala nekaj let nazaj. Od tam nas je pot po vaški cesti vodila mimo posameznih domačij do reke Pake, ki v tem delu zapusti strme pohorske grape in upočasni svoj tok proti dolini. Tu je v preteklosti stalo nekaj mlinov, v katerih so kmetje mleli žito. Po gozdnih vlakih smo pot nadaljevali do naselja Paka. Megle nad bližnjimi vrhovi so se razkadile, tako da smo lepo videli raztegnjen greben Paškega Kozjaka, v ozadju pa Stenico nad Vitanjem in Konjiško goro. Žal pa pogled ni segel dlje, saj je Uršljo goro, Peco in ostale hribe za njima prekrivala megla. Pri Ošlakovi kapeli se je pot prevesila navzdol. Po označeni poti do izvira reke Pake smo stopali proti dolini. Kljub ne preveč zahtevni poti, smo pri lovski koči naredili daljši postanek za malico in počitek. Nadaljevali smo v dolino, nato pa nad pokopališčem krenili na pot proti Mislinji. Domačini to pot imenujejo Pot čez Borovje. Na sedlu, kjer je križišče več poti, pa smo jo ubrali po poti, ki vodi čez Gorco. Po lepi gozdni poti, zadnji del pa po makadamski vaški cesti, smo po štirih urah prispeli na cilj. Do igrišča v Doliču, kjer so pri-dni kurjači kurili »apnenco«. Tam nas je, po zaslugi vaške skupnosti,

čakala zaslužena malica ... Med pohodom smo si ogledali lep, a manj poznan del našega kraja. Med nami so bili tudi ljubitelji narave iz sosednjih krajev, ki so z zanimanjem prisluhnili in si ogledali zanimivosti tega dela sveta pod Pohorjem.

Popoldne in vse do poznega večera so za kurjenje »apnence« skrbeli člani Pilatesa. Da v tem času ne bi bili preveč osamljeni, smo poskrbeli za nekaj več družabnosti. Planinci smo predstavili planinsko dejavnost in opremo ter skromno pogostili obiskovalce. Silva, članica Muc copataric,

je prikazala pletenje copatk za novorojenčke v bolnišnici v Slovenj Gradcu. Mira in Zdenka sta pokazali, kako se iz krep papirja izdeluje rože. Majda se je predstavila z izdelavo nakita in posebne pijske, imenovane kombuča. Petra je predstavila veganski način prehrane. Marijana je na ogled postavila uporabne izdelke za dom, Alen pa je raztegnil svojo harmoniko. Tako smo s skupnimi močmi popestrili večerno druženje ob kurjenju »apnence«. Želimo si, da bi se tradicija nadaljevala in da bi v prihodnje ob še večjem sodelovanju v kraju pripravili še bolj

zanimivo in pestro praznovanje ter na ta način pritegnili še več obiskovalcev.

Do konca leta imamo v planinski sekciji v načrtu še nekaj zanimivih izletov. Dela ne bo zmanjkalo. Še več planov je, ki si jih želimo uresničiti za lepši in bolj prepoznaven Dolič. Vabimo vas, da se nam pridružite na skrbno pripravljenih in vodenih izletih pri odkrivanju lepote naše domovine. Hoja in dobra družba sta najboljša načina za krepitev zdravja in vzdrževanje dobrega počutja.

Silva Zupanc

društveno dejavni

Tekmovanje prvih posredovalcev v Preddvoru

Ekipa PGD Mislinja se je 8. 9. 2019 v Preddvoru prvič udeležila tekmovanja prvih posredovalcev. Tam se je zbralo 16 ekip iz celotne Slovenije:

PPo Mavčiče (Mavčiče Pgd), PPo Jezersko (PGD Jezersko), PPo Šenčur (PGD Šenčur), PPo Trata (Gasilska Enota Trata), PPo Kamna Gorica (Gasilci Kamna Gorica), PPo Cerknica (PGD Cerknica), PPo Bevče (PGD Bevče), PPo Vinska Gora (Gasilec Vinska Gora), PPo Videm – Dobropolje (PGD Videm – Dobropolje), PPo Črna na Koroškem (Gasilci Črna na Koroškem), PPo JZ GRS Kranj 1 (Gasilsko reševalna služba Kranj / Fire & rescue service Kranj), PPo Preddvor (Gasilci PGD Preddvor), PPo Mislinja (PGD Mislinja), PPo Koper (PPO – Prvi posredovalci MOK), PPo Ivanje Selo (PGD

Ivanje Selo) ter lanske zmagovalci PPo JZ GRS Kranj 2.

Naši člani v sestavi Miha Borovnik, Andreja Borovnik, Jan Kotnik so v močni konkurenci ekip iz celotne Slovenije dosegli

odlično 3. mesto. Člani ekipe so ob koncu tekmovanja dodali: "Ne učimo se samo za tekmovanja, ampak znanje uporabljamo tudi za realne situacije."

društveno dejavni

Državne prvakinja pionirke PGD Mislinja v gasilski orientaciji

14. 9. je na Kopah potekalo državno tekmovanje v orientaciji, kjer so bile uspešne tudi koroške ekipe.

Gasilska zveza Slovenije je v sodelovanju s Koroško regijo organizirala 22. tekmovanje pionirjev in mladincev ter 19. tekmovanje gasilcev pripravnikov. Tekmovanje iz gasilske orientacije je bilo sestavljeno iz orientacijske proge in iz vrste kontrolnih točk, ki jih je morala vsaka ekipa najti po vrstnem redu od prve do zadnje kontrolne točke (po zaporedni številki kontrolne točke) in to kar najhitreje.

Tekmovalci so bili razdeljeni v različne kategorije: pionirji, pionirke, mladinci, mladinke, gasilci pripravniki in gasilke pripravnice, v vsaki ekipi pa so tekmovali po trije člani. Tekmovalci so morali opraviti različne naloge: vajo z

vedrovko, štafetno vezanje vozlov, praktične vaje iz orientacije, topografski znaki, hitrostno zavijanje cevi, štafetno spajanje cevi na trojak, "v napad".

V kategoriji pionirk so 1. mesto zasedle in postale državne prvakinja Lea Borovnik, Loti Krenker,

Sara Sešel – mentor Miha Borovnik iz PGD Mislinja.

V kategoriji pripravniki pa so Nejc Klemenc, Katja Plevnik in Aljaž Flogie – mentorica Katarina Černjak, zasedli 15. mesto.

Čestitamo!

Lidija Krenker

potujemo skupaj

Dobro jutro, Vietnam

Medtem ko se ob koncu poletja že začne postavljati vprašanje, kje boste praznovali novo leto, se je tudi nam ob koncu decembrskih praznikov začelo porajati vprašanje, kje bomo preživeli naslednje poletje. Lani je bila na sporedu Tajška, letos pa smo se po priporočilu tamkajšnjih popotnikov odločili za Vietnam in z nekaj kombiniranja letalskih kart uspeli

urediti tudi dvodnevni postanek v Maleziji.

Mesec potovanja je pomenil, da imamo dovolj časa, da prepotujemo celotni Vietnam od skrajnega severa do juga, kar lahko primerjamo z razdaljo od Slovenije do Finske. Tako smo po 25 urah potovanja iz Slovenije le prispeili v prestolnico Vietnama, imenovano Hanoj. Že takoj se zaveš,

da si prišel v drug svet. Na cesti kaos. Potrebno je bilo pozabiti vsa evropska pravila vožnje. Tukaj velja le pravilo močnejšega. Predvsem je bilo potrebno paziti na tisoče drvečih motorjev, ki so zaradi zastojev tudi najhitrejši prevozno sredstvo v mestih. Najbolj te preseneti dejstvo, kaj vse lahko ljudje peljejo s temi motorji; naj bo to plinska jeklenka,

Vsakdanji prizor v Vietnamu

4-članska družina, ali pa 5-metr-ska cev.

Zaradi gostega prometa in ulič-nih prodajalcev v vsakem trenut-ku na ulici vonjaš mešanico iz-pušnih plinov, olja in pokvarjene hrane. V pomoč pa tudi ni, ko se na telefonu izpiše, da je trenutna temperatura 45 stopinj Celzija. A začetni šok izkustva prave Azije je hitro minil, ko smo se nastani-li v hostlu, kjer postelja stane 4 €

Primož, Anže, Lovro in Matej, čakajoč na vlak v Hanoju

na noč (z zajtrkom) ter smo si v restavraciji privoščili prvo hladno pivo, za katerega smo odšteli manj kot evro. Da, Vietnam je res po-ceni, zato po njem potuje ogrom-no mladih, predvsem študentov, saj si tako lahko privoščijo dolga potovanja.

Mesto Hanoj zaživi predvsem zvečer, ko določene ulice zaprejo za promet in vsaka ulična prodajalna postavi svoje plastične mize in stole ter ulica postane ena ve-lika restavracija s ponudbo hra-ne ter doma zvarjenimi vrstami piva. Pri tem se moraš zavedati, da je pri uličnih prodajalcih hrana vprašljiva, saj je meso že nekaj dni podnevi na soncu, ponoči pa ga dajo nazaj v hladilnik, tako da so bile prebavne motnje pričakovane. Skozi ozke ulice Hanoja dvakrat na dan pelje tudi pravi vlak. Tako nekaj minut pred prihodom vlaka vsa ulica začne pospravljati stole in mize s tirnic, turisti pa v roke vzamejo fotoaparate, se nasloni-jo ob steno in vsi nestrpnost čakajo mimoidoči vlak, ki ponekod pelje le nekaj centimetrov od stavb.

Kmalu je napočil čas, da se odpravimo na osvežitev v zaliv Halog Bay, natančneje na otok Cat Ba. Za raziskovanje otoka smo na-jeli dva vprašljivo vzdrževana sku-terja, za katera je bilo potrebno odšteti 4 € na dan. Ha Long Bay slovi po tisočih štrlečih otokih iz morja, za lepši pogled pa je pot-rebno iti višje. Tako smo našli tu-ristom manj znano razgledno toč-ko ob morju, do katere si moral preko 60-metr-ske navpične lestve, ki je očitno namenjena vzdrže-vanju antene na vrhu. Seveda je neka gospa na lestev namestila svojo ključavnico in tako vsem, ki so želeli malo adrenalina, kar na črno zaračunala 1 € »vstopnine«. Po nekaj minutnem vzponu in z

Večerja pri domačinih

mehkimi nogami se nam je na vrhu le odprl pogled na ves zaliv, ki smo ga naslednji dan raziskali tudi z ladjico.

Po treh dneh na otoku je na-počil čas, da se odpravimo na naj-bolj težko pričakovano raziskova-nje skrajnega ruralnega severa. Z nočnim avtobusom, ki ima pos-telje, smo se v 15 urah pripelja-li na cilji. Mnogi turisti se odloči-jo za obisk Sape, mi pa smo se od-ločili, da gremo v Ha Giang, kjer je možno narediti turistično manj znano, 300 km dolgo, krožno vo-žnjo z motorjem po razgibanem

Ha Giang prelaz

Plaža v Nha Trang

podeželju Vietnama. Tokrat smo le uspeli najeti dobro vzdrževane motorje in tako smo začeli vožnjo med številnimi riževimi polji, prelazi in cestami, ki so ponujali prekrasne razglede. Pri vožnji je potrebno paziti predvsem na številne prepade in nasproti vozeče tovornjake, ki ocenijo, da imaš dovolj prostora, da se lahko pelješ po neurejeni bankini, medtem ko oni švignejo mimo. Tako srečaš tudi popotnike s prevezami na rokah in nogah, ki so že izkusili padec na teh cestah. Na srečo se je pri nas zgodil samo manjši padec, pri katerem ga je skupila samo plastika na motorju. Tukaj nastanitev nismo rezervirali vnaprej, ampak smo se v večernih urah zapeljali k hišam, kjer so družine gostile popotnike v svojih domovih. Na vhodu sta nas pričakala dedek in babica, ki sta nas smehljaje pozdravila, in hitro tekla na vrt po dobrote, da sta nam pripravila večerjo. Kljub temu da nihče ni razumel angleško, smo se s kretnjami in slovarjem na telefonu lahko nekako sporazumevali. Sveža domače pripravljena hrana in dedek, ki je pazil, da noben kozarec z riževim vinom ni ostal prazen, je pomenil

odličen zaključek po celodnev-nem raziskovanju.

Tako smo se po treh dneh vožnje z motorjem po zemlji, makadamu in neurejenem asfaltu ponovno namestili na nočni avtobus in se napotili na jug. V Ninh Binhu nas je ponovno pričakala vročina, a po tem času si že navajen, da ves dan hodiš naokoli z mokro majico. Ob manjšem jezeru smo se dva po dva usedli v čoln. Zraven se je usedel še vodič z vesli. Ker vožnja traja dve ure, je to dokaj utrujajoče za roke, zato tukaj veslajo z nogami. Ko pa nas pripeljejo do polovice poti sredi ničesar, se pripeljejo zraven tudi ženice, ki imajo na svojih čolnih svoje trgovinice in ponudijo hladno pijačo. Ob vročini seveda vzame vsak svojo pijačo, a hitro ugotovimo, da tukaj vietnamske cene ne veljajo, saj so cene višje kot na Kredarici. Ja, Vietnamci vedo, kako in kdaj je najbolje zaračunati turistom.

Nato smo nadaljevali pot proti jugu. Obiskali smo še obalna mesta kot so Hue, Hoi an Da Nang in Nha Trang. V Nha Trangu smo si vzeli čas za obisk plaž in ohlajitev v morju. A če smo mislili, da bodo dnevi tukaj bolj umirjeni, smo se motili. Že prvi dan ob sončnem vzhodu, smo ugotovili, da ne bomo sami uživali ob pogledu na vzhod, ampak da je na obali največ ljudi (predvsem lokalnih prebivalcev) ravno ob 5.00 zjutraj, kjer plavajo, izvajajo jogo, ali se preprosto družijo. Poleg tega smo bili še isti dan priče, kako mali vietnamski otrok želi pogasiti začetni gozdni požar, ki je ušel izpod nadzora, zato smo hitro priskočili na pomoč, dokler niso prišli še ostali prebivalci vasi in skupaj nam je uspelo preprečiti najhujše. Nato smo se šli osvežiti pod

Ha Giang

bližnje slapove, a nekaj ur zatem smo iz vode reševali otroka, ki je ob spustu po slapu zadel z glavo ob skalo. Tako je ta dan, sprva namenjen počitku, pokazal, da nikoli ne veš, kaj te čaka za naslednjim ovinkom.

Po nekaj dneh nas je čakal le še postanek v Ho Ši Minhu oz. bivšemu Sajgonu, največjem mestu v Vietnamu, kjer nas je ponovno pričakal prometni kaos. Tukaj smo si ogledali tudi muzej v spomin na vojno, kjer slike zelo nazorno prikazujejo, kakšne grozne posledice je na ljudeh pustil ameriški strup. Nato smo iz Vietnama leteli v Malezijo, kjer smo si ogledali tamkajšnje znamenitosti in okusili njihovo hrano, ter počasi odrinili proti domu.

Vietnam se je izkazal za veliko več kot smo pričakovali. Prometni režim, okusna in vprašljiva hrana, izjemno prijazni ljudje in številne zgodbe, ki se ti zgodijo na poti, so razlog, da to ni bilo zadnje potovanje, na katerem smo, ko smo prispeli, rekli: »Dobro jutro, Vietnam.«

Primož Pavlič

Srebrna Mislinja

Ženska odbojcarska reprezentanca v Mislinji

Mnogo je bilo priložnosti, ko je stara mislinjska telovadnica pokala po šivih. A telovadnica je bila manjša, v njej se je zbralo maksimalno 200 ljudi. Junija pa smo bili postavljeni pred nalogo, da napolnimo novo – in mnogo večjo dvorano v Mislinji. Srebrna odbojcarska liga ni nezanemarljiv zalogaj, a na koncu nam je več kot uspelo; zadnjo, finalno tekmo, je pospremil vznesen aplavz dobrih 1200 parov rok.

Spektakel, kakršnega v našem kraju še ni bilo, se je odvil v Mislinji, ki ima več desetletij dolgo odbojcarsko tradicijo. V prihodnjem letu bo mislinjska odbojka praznovala 60 let in kot naročeno je v vzdušje sovpadla evropska srebrna liga 2019; ne le, da se izkažemo kot dobri organizatorji, temveč predvsem, da pokažemo, kako pomemben del odbojcarske zgodbe v Sloveniji smo. Mislinja je med 12 najbolj prepoznavnimi kraji po odbojki v državi in je eden od centrov, kjer nastajajo bodoči reprezentanti. Obenem je OK Mislinja eden redkih klubov, ki ima reprezentante tako v moški kot ženski ekipi Slovenije.

Nihče si ni mislil, da bo nova dvorana tako kmalu po odprtju doživela tolikšen spektakel. Zgodilo

se je v juniju, ko je ženska odbojcarska reprezentanca igrala v evropski srebrni ligi 2019 in dve od tekem je Odbojcarska zveza Slovenije (OZS) ponudila nam kot klubu s tradicijo. V klubu smo si izziv zelo resno zastavili, saj je za nas organizacija dogodka takšnih razsežnosti velik zalogaj. Vse od logistike – prevoza reprezentantk, urejanja prenočišč, pridobivanja dovoljenj Evropske odbojcarske zveze (CEV) – pa do same koordinacije velikih množic ljudi na licu mesta, je bilo naporno delo, na voljo pa le mesec dni časa. Ni se zdelo veliko. Kljub temu smo uspeli pripraviti igrišče. V pričakovanju prve tekme smo se spraševali, kako bo vse skupaj sploh potekalo. Ali bodo prišli gledalci? Ali bo urejena internetna povezava? Ali bo vse teklo kot mora? Motivirala nas je odgovornost do dokaza lastne vrednosti, do odbojcarske zveze, pa seveda do samih igralk, ki smo jim želeli omogočiti kar najboljše pogoje za igro.

Ob prvem sodnikovem žvižgu so se dvomi razblinili. Dvorana je bila nabito polna in tekma je neovirano stekla. Ko so v igrišču gledalci prepoznali domačinko Ano Marijo Vovk, so od bučnega

Ženska odbojcarska reprezentanca z odbojkaricami Mislinje

navijanja bolela ušesa. Naše punce so zmagale. Druga tekma. Še več občinstva, še glasnejši navijači. Na veliko veselje napolnjene dvorane so se Slovenke z drugo zmago uvrstile v finale in ker je bila Odbojcarska zveza zadovoljna, so nam ponudili tudi prvo finalno tekmo z Romunijo. Igralke so tudi same izrazile željo, da bi finalno tekmo igrale v Mislinji, saj jih je vzdušje pri nas zelo motiviralo. Počutile so se kot doma, so povedale. Po 14 dneh zatišja v nestrpnem pričakovanju finala pa se je zgodilo; telovadnica je pokala po šivih in dihala v ritmu navijaških bobnov, navijači in odbojcarski zanesenjaki so se zgrinjali iz cele Slovenije. Toliko velikih odbojcarskih imen se že dolgo ni zbralo na kupu. Uspelo nam je, dekletom pa tudi. Zmaga v prvem delu finala, tretja zmaga zapored na parketu naše nove dvorane, je presegla vsa pričakovanja. Slovenke danes igrajo na evropskem prvenstvu in ponosni smo, da je bila Mislinja pomemben del te zgodbe o uspehu.

Dogajanje je bilo velika reklama ne le za mislinjsko odbojko, temveč tudi za Mislinjo samo. O odbojcarskem spektaklu smo lahko brali v vseh časopisih, od Večera pa do Primorskih novic. Poročale so nacionalna televizija, pa Pop TV, Kanal A – in javnost na ta način znova opomnili, kako pomemben doprinos k slovenski odbojki ima naš kraj. Spominjam se, da je bil nazadnje televizijski prenos odbojcarske tekme, ko so mislinjski fantje in dekleta v zadnji sezoni ŠKL-ja že nekaj let nazaj osvojili prvo mesto. Poletna medijska pokritost je presegla vse meje.

Ni zanemarljivo, da je imel klub pri organizaciji podporo cele Mislinje. Domača srenja je dokazala, da se spozna na odbojko in se je odzvala v velikem številu. Pohvala in zahvala gre vsem navijačem,

DEKLICE IN DEČKI!
VPIS V MISLINJSKO
ODBOJKARSKO ŠOLO
4. SEPTEMBRA OB 17. URI
V CENTRU ZA ZDRAVJE IN ŠPORT

Zamudniki se lahko prijavijo na treningih vsak ponedeljek in petek od 17. ure dalje.

Logos: OZS, LESO TEKA, VABO, kontesa

gasilcem, ki so poskrbeli za varnost, domačim gostincem, pa seveda občini in njenim predstavnikom, ki so izrazili neverjetno podporo klubu, z županom na čelu.

Letos se Mislinja ponaša z novo pridobitvijo, lepo športno dvorano, ki stoji med drugim kot opomin, da je vrhunski šport v kraju del desetletij dolge tradicije in da bodo športniki v Mislinji vedno imeli posebno mesto. Obenem je čudovita priložnost, da se čim več mladih vpiše k vadbi. Novo šolsko leto je nov začetek in naši otroci se pripravljajo na nove izzive, se spogledujejo z novimi športi, v katerih bodo uživali in se dokazovali. Zakaj ne bi izbrali ODBOJKE, ki je v Mislinji doma?

Urban Oder

Judoistka Klara Brodej

Klara je članica Judo kluba Acron Slovenj Gradec, prav tako pa je tudi članica Športno-rekreativnega društva Dolič. Klari judo pomeni skoraj toliko kot družina. Že kot majhna deklica se je pričela pobližje spoznavati s to čudovito veščino, pri kateri vztraja še danes.

Judo je postal njen način življenja, judoisti prijatelji in trenerji starši; skratka, povezali so se kot družina. Pri Klari je bil trening juda sprva mišljen kot rekreacija, potem pa se je pričelo vse skupaj odvijati kot nekaj, v kar je potrebno vložiti ves prosti čas. Najprej ni kazala pretiranega športnega potenciala, imela pa je voljo do treninga, disciplino in marljivost, kar se je z leti obrestovalo in nadgradilo z vidnejšimi rezultati. V preteklosti se je že udeležila mednarodnih turnirjev doma in v tujini, kjer so bile uvrstitve v njeni konkurenci dobre.

Sedaj tekmuje v skupini U16 do 63 kg in v letu 2019 je dosegla kar nekaj vidnejših rezultatov, in sicer:

državno prvenstvo v judu do 63 kg	3. mesto
šolsko državno prvenstvo v judu do 63 kg	3. mesto
mednarodne otroške igre Ufa, Rusija do 63 kg	3. mesto
mednarodni judo turnir, do 63 kg	3. mesto
Palijev memorial, Šiška do 63 kg	2. mesto
pokal Prlekija do 63 kg	3. mesto
pokal Lendave do 63 kg	3. mesto
mednarodni turnir Bežigrad do 63 kg	3. mesto

Klara gre po mehki poti, z nežno uglajenostjo nasproti svojim ciljem, ki pa so trdno zastavljeni v njeni glavi.

Ker pa za uspešnim športnikom vedno stojijo uspešni trenerji, gre za vse uspehe zahvala tudi trenerjem JK Acron SG in Jerneji Smonkar, ki pogosto pri-skoči na pomoč s svojim strokovnim znanjem.

Glas praznega papirja

Ustvarjen beli list.

Tiho spregovori:

»Daj mi razlog, da živim.«

Vesel sem, da me cenijo.

V belem koraku

na meni lahko pustiš.

Pesem, prozo ali pismo.

»Daj mi razlog, da se veselim.«

Nekdo bo vesel,

če name narišeš.

Rožo, srce.

Ali lepoto življenja.

Beli papir,

knjiga v roki pesnika.

To je nekaj

glas, praznega papirja.

Nevenka Brešar

športni utrip

Uspešna izvedba že 38. tekaške prireditve v Mislinji

38. Gozdni tek in 17. Memorial Jožeta Tisnikarja ter 1. Tek memorial Viktorja Buča

V nedeljo, 23. 6. 2019, je Smučarski klub SMUK Mislinja organiziral že 38. tekaško prireditev v Mislinji. V sklopu prireditve so potekali 38. Gozdni tek, 17. Memorial Jožeta Tisnikarja na 10 km ter 1. Tek memorial Viktorja Buča na 5 km. Poleg tega so potekali še teki za otroke na 300, 600 in 1500 m.

Organizacijskemu oboru in marljivim članom kluba je vse uspelo tako, kot je bilo zamišljeno. Množična prisotnost tekmovalk, tekmovalcev in simpatizerjev iz skoraj vse Slovenije in tujine je dokaz, da je prireditev kljub slabemu vremenu dobro potekala. Ker je gozdni tek na 10 km vključen v vsakoletni program tekov v Štajersko-koroški pokal in v akcijo Slovenija teče, je potek prireditve spremljala in ocenila tudi komisija tega teka. Od 15 možnih točk je bila prireditev ocenjena z vsemi točkami. Dobro pripravljene proge na 10 km in 5 km so potekale po Mislinjskem jarku, otroški teki pa na igrišču pod skakalnico in v okolici.

Tekmovanja se je, skupaj z otroškimi teki, udeležilo 108 tekmovalcev, kar je več kot v preteklem letu. Vsekakor je klub ponosen na udeležbo najstarejše tekačice, in sicer Kazimire Lužnik iz Atletskega kluba Slovenj Gradec ter tekačice svojega kluba Milene Pogladič iz Mislinje.

Tako kot zadnja leta, sta organizacijski in upravni odbor društva tudi letošnji prireditvi dodala nekaj novega. Organiziran je bil tek na 5 km v spomin na nekdanjega aktivnega člana SK SMUK Viktorja Buča, ki je vedno uspešno zastopal klub ter sodeloval na skoraj vseh tekih društva in izven. Poleg tega so bile na tekmovališču organizirane Tisnikarjeve delavnice risanja za otroke, za tekmovalce brezplačen voden ogled rojstne hiše in muzeja Jožeta Tisnikarja,

popusti pri nakupih izdelkov sponzorjev kluba in še kaj. Prireditev je bila predhodno predstavljena na Koroškem radiu, v času izvedbe pa jo je posnela in prikazala tudi Koroška televizija.

Vsi tekmovalci so prejeli spominske medalje, pokale za prva tri mesta po kategorijah, absolutna zmagovalca teka (moški, ženski) pa sliki slikarke Stane Lušnic - Arsovske. Spominsko sliko slikarja Zorana Ogrinca pa je v imenu KD Jože Tisnikar tokrat prejela najstarejša udeleženka tekmovalja.

V zahvalo za dobro dolgoletno sodelovanje in pomoč je SK SMUK podelil ustrezno priznanje tajnici kluba za Štajersko-koroški pokal Cvetki Bilobrk, ki odhaja s tega položaja.

Da je vse potekalo, tako kot mora, so poleg aktivnih članov društva zaslužni prijatelji, ki imajo za te vrste prireditve tudi razumevanje. Vsekakor so to donatorji, lokalna skupnost in društva, ki so klubu stala ob strani. Člani kluba so posebej ponosni na razumevanje in podporo Občine Mislinja in župana Bojana Borovnika, Stane Lušnic - Arsovske za dolgoletno sodelovanje in podarjeni sliki in KD Jože Tisnikar za podarjeno sliko Zorana Ogrinca. K uspešnosti prireditve so pripomogli tudi dolgoletni voditelj in komentator Marijan Križaj, gasilci iz PGD Mislinja, podjetje Prottime iz Maribora in še veliko drugih. Zato se jim člani SK SMUK tudi po tej poti še enkrat zahvaljujejo.

Seveda pa ima klub pred sabo še smeje programe. Z vključitvijo novih članov društva v organizacijski in upravni odbor lahko pričakujemo novosti ob naslednjem Gozdnem teku in ostalih aktivnostih v letu 2020.

Jože Potočnik

čestitamo

Evinih skromnih in preprostih, a pestrih 91 let

Eva Ramšak s Kozjaka je letos, 31. maja, dopolnila častitljivih 91 let. Prehojene poti se kljub številnim bridkim izkušnjam rada spominja z nasmehom na obrazu in z željo, da bi ji zdravje še dokaj dobro služilo, da bi se dobro počutila v krogu svojih domačih.

Eva Ramšak se je 31. 5. 1928 rodila očetu Lovrencu in materi Frančiški Mori na Smrečnikovi domačiji na Kozjaku. Otroške dni je skupaj s staršema delovno preživljala na manjši kmetiji, a v že tako skromno družinsko idilo je kmalu posegla bridka usoda in Eva je že pri enajstih letih ostala brez mame in tako poprijela za vsa ženska opravila v gospodinjstvu in na kmetiji. Namesto razigranosti in brezskrbnosti se je v svojih ranih mladostniških letih soočila s strahotami in grozotami druge svetovne vojne.

Ljubezenska pota so jo pripeljala na Jurjevo domačijo na Kozjak, kjer sta z možem Jakobom Ramšakom poprijela za delo na manjši hriboviti kmetiji. Le s trdim delom in dobro voljo sta lahko obdelovala dokaj strme in tudi slabo rodovitne površine, ki so zahtevale vztrajnost, potrpežljivost in pridne roke. Zdelane roke pa so z neizmernim veseljem v naročje sprejele vsakega od petih otrok, in sicer Veroniko, Zofijo, Štefanijo, Milana in Anico. V

Eva Ramšak s hčera Zofijo in Štefanijo

družinsko srečo je večkrat nepričakovano posegla bridka usoda, ki je sejala nesrečo in bolezen. Evino srce je žalostno ihtelo, ko so za vedno odšli komaj štiri mesečni sin Milan, leta 1988 mož Jakob in leta 2010 hči Veronika.

Močno upanje v boljšo prihodnost, trdna volja, skromnost in potrpežljivost so pripomogli k temu, da je Eva ostala močna in trdna in da je lahko kljubovala hudim preizkušnjam, ki jih je venomer prinašalo življenje. Kljub tegobam je z nesebično ljubeznijo in dobrosrčnostjo stala ob strani svojim najbližjim in jim po svojih najboljših močeh pomagala v hudih trenutkih.

Lansko leto je bilo za Evo jubilejno leto, saj je v krogu svojih

najbližjih praznovala 90. rojstni dan. Veselje je delila svojimi hčerami – Zofijo, Štefanijo in Anico; dvanajstimi vnuki in štirinajstimi pravnuki.

Ob jubileju so ji z iskrenimi željami stisnili dlan mnogi sorodniki, sosedje in znanci. Z nasmehom na obrazu je ob koncu leta sprejela tudi predstavnike Občine Mislinja, in sicer župana Bojana Borovnika, Marijana Križaja in Andreja Borovnika.

Številne preizkušnje so pustile sledi na Evinem obrazu, a z optimizmom gleda naprej, saj pravi, da če bo zdravje, potem bo pa že šlo. Letos je v krogu domačih pričakala enaindevetdeseto pomlad in tudi svojo prvo prapravnukinjo.

Vnukinja Sonja Špegel

Opravičilo

Občina Mislinja in uredništvo glasila Naša občina se opravičujeta vsem gospodinjstvom, ki so prejeli junijsko številko glasila z napačno vezanimi in podvojenimi stranmi. Za napako se opravičujemo in prosimo za razumevanje.

č e s t i t a m o

Zlatomašnik Tone Krnc

V cerkvi sv. Jošta na Paškem Kozjaku je bila v nedeljo, 18. 8. 2019, ponovitev zlate maše dolgoletnega župnika Toneta Krnca. Zlatomašnik je duhovniški poklic v tej cerkvi opravljal 43 let.

Pri ponovitvi zlate maše so bili prisotni tudi Blaž Cuderman, ravnatelj salezijanskega doma na Trsteniku, Ciril Slapšak, sokrajan in sošolec iz Šentruperta na Dolenjskem, ki živi in dela z mladimi v Želimljah ter Slavko Pajk, ravnatelj Don Boskove skupnosti Celje. Prisoten je bil tudi zdajšnji duhovnik Milan Strmšek ter ostali predstavniki občin in krajevnih skupnosti.

Tone Krnc se je rodil 30. 11. 1937 na Vederini (župnija Šentrupert na Dolenjskem). V duhovnika je bil posvečen 29. 6. 1969, novo mašo pa je daroval 6. 7. 1969 v Šentrupertu na Dolenjem. V družini je bilo sedem otrok, ki so bili zelo povezani med seboj. Prihaja iz zelo verne družine, saj je bila tudi

njegova sestra Milka redovnica usmiljenka.

Premalo je besed, s katerimi bi lahko opisala vse njegovo delo in življenje in težko bi strnila v nekaj kiticah povest, ki se je pričela leta 1973 z njegovim prihodom na Kozjak. Omenila bom le prvi dan njegovega prihoda. Prispel je s kombijem na Paški Kozjak do planinske kočice, kjer ga je pričakal župljan (kot sam opisuje v svoji knjigi »Vse zate in s teboj, zvesti Bog«) Jože Mešl – ključar.

S parom volov in vprežnimi garami mu je komaj uspelo pripeljati do cerkve sv. Jošta »ropotijo«, ki jo je pripeljal s seboj.

Življenje se mu je zdelo vse prej planinsko-kmečko kot pa duhovniško. Tako mu je bilo namenjeno, da je v tej prekrasni neokrnjeni naravi pričel s svojim duhovništvom.

Pa vendar so leta tekla in njegovo življenje je bilo pretkano z vzponi in padci. Kanček njegovega dela in življenja bo za vedno ostal zapisan nekje v tem mirnem,

tihem in prelepem okolju, ki ga je oboževal vsa ta leta.

Veseli smo bili njegovega prihoda, da smo lahko z njim slovesno proslavili njegovo zlato mašo, čeprav o zlati maši prof. Janez Janžekovič pravi takole:

»Veste, dragi bratje in sestre, da na zlato mašo ni treba čakati ne vem koliko let. Ali ni vsaka maša zlata maša ... nekaj izredno dragocenega, neponovljivega ...«

Zlato je dragoceno, ker je skoraj neuničljivo. Na tem svetu ni nobena stvar večna. Vendar kar traja 50 let, torej precej več kot pol življenja, že ima večnost, dokončnost.

Naj se ob koncu zahvalimo vsem, ki ste kakorkoli pripomogli, da je naša slovesnost zlatomašnika potekala v lepem prazničnem vzdušju. Hvala vsem nastopajočim za bogat kulturni program in za dobrote naših gospodinj, ob katerih smo pozabili, kako čas beži.

Župnija Paški Kozjak
Jelka Rek

Čestitamo novorojencem in njihovim staršem!

Novorojenci 2019

Vita Javornik
Lenart Gros
Filip Gros
Aleksander Smonkar
Edi Krenker
Nac Krenker
Žiga Repolusk
Zala Jeromel
Ian Kovač
Lucija Glazer
Zarja Vidakovič
Neja Kršinar
Filip Zupanc
Filip Kopušar
Mia Kokol Lopan
Oskar Meh

Župan, občinska uprava Mislinja, uredniški odbor NO

Cvetlička

Tokratno cvetličko namenjamo novi fizioterapevtski ambulanti, ki je v juniju v Mislinji odprla svoja vrata. Ambulanta se nahaja v PC Lopan; njeni prostori so odlično urejeni ter dobro opremljeni, zaposleni pa predano in strokovno opravljajo svoje delo. Fizioterapevtska ambulanta je ogromna pridobitev za celotno koroško regijo in ne le za Mislinjo, saj zagotavlja fizioterapijo na najvišji kakovostni ravni, hkrati pa je z njenim delovanjem marsikomu prihranjena pot na zdravljenje v oddaljene kraje.

Ni ga lepšega, kot prebirati zgodbe naših ljudi. Letos je dobil svoj zapis Mislinjski 'grabn'.

Prostovoljci med praznovanjem pridno skrbijo za kuhanje kope. Seveda se kuhanje ne konča pri tem, ampak zadiši okoli še po čem drugem.

Brez nje (Kazimira Lužnik) ni pravega gozdnega teka. Navdih za marsikoga ter pobožna želja za ostale, ki lahko le sanjamo o takšnih sposobnostih.

Srečanje ekip županov, vojske, policije je borbeno in neusmiljeno. Ampak na koncu vsi enaki in prijatelji.

Vsaj nekaterim ljudem, ki pišejo fantastične zgodbe življenja, se lahko javno zahvalimo s priznanjem ob slovesnem prazniku.

Novo življenje včasih pride na plan kar na paši. In takrat nastanejo prav lepi pogledi.

Za lepe poglede pa se naše oči velikokrat ozrejo proti Uršlji, ki zna poleg napovedovanja vremena mnogokrat jemati dih s svojo lepoto.

Pobratenost s Središčem ob Dravi prerašča v sodelovanje ljudi na mnogih področjih. Včasih tudi tako, da Mislinjčani odnesemo lovoriko na njihovih prireditvah in tekmovanjih.

Prireditvenik september–december 2019

September

- 23.–28. september *Center Kope*
Mednarodna Tisnikarjeva likovna kolonija Kope 2019
KD Jože Tisnikar
-
26. september *Center Kope*
17.00 **Odprta vrata ateljeja**
druženje obiskovalcev z umetniki
na slikarski koloniji
KD Jože Tisnikar

Oktober

12. oktober *Velika dvorana PTC Lopan*
10.00–16.00 **Drožomanija z Anito Šumer**
TD Mislinja, Društvo narava Pohorja,
Vabo d. o. o.
-
19. oktober *Tisnikarjeva rojstna hiša*
10.00 **Otroška delavnica**
KD Jože Tisnikar

November

7. november *Tisnikarjeva hiša, Galerija Kavka*
18.00 **Otvoritev razstave del 9. Mednarodne Tisnikarjeve likovne kolonije Kope 2019**
KD Jože Tisnikar

15. november *Velika dvorana PTC Lopan*
18.00 **Večer španskega plesa in glasbe**
ŠRD Mislinja, Sekcija Flamenko
-
21. november *Stara telovadnica OŠ Mislinja*
Novoletni bazar in Koruzjada

December

6. december *Velika dvorana PTC Lopan*
18.00 **Večer slovenske melodije in besede**
letni koncert
Vokalna skupina Estrama
-
7. december *Tisnikarjeva rojstna hiša*
10.00 **Otroška delavnica**
KD Jože Tisnikar
Ogled Tisnikarjeve likovne hiše in Galerije Kavka je možen po
predhodnem dogovoru (041 978 549).
-
21. december *PTC Lopan*
Tradicionalni novoletni sejem
TD Mislinja

V primeru nepopolnih oz. spremenjenih podatkov prireditve bodo le-te sproti podane na spletni strani Občine Mislinja. Podatke prireditve za naslednjo številko zbiramo **do 22. novembra 2019** na e-naslov nasaobcina@mislinja.si.